

2010. ÁPRILIS 7., SZERDA

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

(Az ülést 14.35-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Folytatjuk az Európai Parlament 2010. március 25-én, csütörtökön megszakított ülését.

2. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök. – Tíz nappal ezelőtt Moszkvában sokan veszítették életüket egy terrortámadásban. Osztozunk az áldozatok hozzátartozóinak fájdalmában és reméljük, hogy gyorsan megtalálják és bíróság elé állítják az elkövetőket. Az Európai Parlament elítéli, mindig is elítélte az ilyen erőszakos cselekményeket.

Ma 70 éve annak, hogy Sztálin elrendelte a lengyel hadsereg 20 000 tisztjének agyonlövését. Az áldozatok hadifoglyok voltak, akiket azt követően vetettek fogságba, hogy a Szovjetunió 1939 szeptemberében megtámadta Lengyelországot. Az előző parlamenti ciklusban a képviselőknek lehetősége volt megnézni a „Katyń” című filmet, amely ezekről az eseményekről szól. Az orosz közszolgálati televízió múlt hét pénteken adta le először ezt a filmet. Ma, április 7-én Lengyelország miniszterelnöke és az Orosz Föderáció miniszterelnöke első alkalommal együtt róják le tiszteletüket a katyíni tömeggyilkosság áldozatai előtt. Ez fontos lépés a lengyel-orosz megbékélés, valamint a kelet-európai térségen belüli megbékélés felé, továbbá egy egész Európának szóló jelzésnek és az európai kontinens keleti és nyugati része közötti megbékélés következő szakaszának tekinthető, aminek a megvalósulását mi mindannyian szeretnénk.

(Taps)

Arról is szeretném tájékoztatni Önöket, hogy a mai plenáris ülésen az Európai Bizottságot Šefčovič úr képviseli. Fontos családi okok miatt Barroso úr nem tud részt venni a mai ülésünkön.

3. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása

Elnök. – A 2010. március 25-i ülés jegyzőkönyve és az elfogadott dokumentumok megtekinthetők. A jegyzőkönyv elfogadása megtörtént.

Francesco Enrico Speroni (EFD). – (IT) Elnök úr! Ön megemlékezett az oroszországi támadások áldozatairól.

Éppen a napokban Irakban, Afganisztánban és Pakisztánban is elkövettek terrortámadásokat, olyan országokban, amelyek Oroszországhoz hasonlóan nem tagjai az Európai Uniónak. Úgy gondolom, helyes, ha e terrorcselekmények áldozatairól is megemlékezünk.

Elnök. – Igaza van, Speroni úr. Egyetértek Önnel. Az itt, az Európai Parlamentben elhangzott bevezető szavaim a világ bármely táján előforduló ilyen jellegű eseményekre egyaránt vonatkoznak. Nagy fájdalommal a szívünkben emlékezünk meg minden áldozatról. Együtt érzünk az áldozatok hozzátartozóival és barátaival, valamint azon országokkal, ahol ilyen események előfordulnak. Ez azonban egy kivételes eset volt, mert Oroszországban már hosszú ideje nem követtek el terrortámadást. Ezért említettem meg külön. Ugyanakkor, Speroni úr, Önnek teljesen igaza van. Nem feledkezhetünk meg arról, hogy minden héten számtalan ilyen rendkívül szomorú eset történik a világban. Éppen ezért nagyon fontos az, amit Európában, az Európai Unióban teszünk, és ezért örülhetünk annak, hogy éppen Európában sikerült több ilyen problémát megoldani, még ha egyelőre nem is tudtuk mindet rendezni. Köszönöm, Speroni úr, hogy felhívta erre a figyelmemet. Nagyon köszönöm.

4. A 2010. március 25-26-i Európai Tanács következtetései (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozatai: a 2010. március 25–26-i Európai Tanács következtetései.

Herman Van Rompuy, az Európai Tanács elnöke. – Elnök úr, tisztelt képviselők, kedves kollégák! Ma szeretnék beszámolni Önöknek az Európai Tanács első hivatalos üléséről, amelyen az a megtszítettetés ért, hogy elnökölhettem.

Amint Önök is tudják, az ülés napirendjén szerepelt az Európa 2020 gazdasági stratégiánk, valamint az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi tárgyalásokra vonatkozó stratégiánk. A napirend kiegészült azzal, hogy két hónap alatt már másodjára sürgősen foglalkoznunk kellett a görögországi helyzettel, valamint ezzel kapcsolatban az euróövezet érintő kérdésekkel. Engedjék meg, hogy ezzel az utóbbival kezdjem.

Az Európai Tanács ülésére készülve sokat vitáztunk arról, hogy szükség esetén hogyan, milyen körülmények között és kinek kell pénzügyi támogatást nyújtani a görög kormány számára. Az ülést megelőzően valóban úgy tűnt, hogy nagyon eltérőek a nézeteink. Ez egyáltalán nem szokatlan az Unió történetében, természetesen akkor, amikor ilyen sok forog kockán – a legfontosabb, hogy megállapodásra jutottunk. Az Unió kompromisszumkészsége továbbra is sértetlen. Létezésünkhöz ez alapvető feltétel.

Végül is a mindenki számára elfogadható megegyezés előkészítését a következők segítették elő: a köztem és a tagállamok között több alkalommal létrejött kétoldalú kapcsolat, az euróövezethez tartozó országok miniszterei által a március 15-i ülésükön levont következtetések, a Bizottságnak a tagállami kölcsönökre vonatkozó javaslatai, valamint a Franciaország és Németország közötti intenzív tárgyalások.

Én hívtam össze az euróövezet országai állam- és kormányfőinek találkozóját, amelyen én elnököltem, és előterjesztettem egy nyilatkozattervezetet, amelyet módosítás után egyhangúlag elfogadtak.

Maga az Európai Tanács vitatta meg és fogadta el azon részeket, amelyekért felelős. Ezekkel az Európai Központi Bank is egyetértett.

A nyilatkozatban újólág megerősítjük, hogy az euróövezet valamennyi tagjának az elfogadott szabályokkal összhangban felelősségteljes politikát kell folytatnia és tudatában kell lennie, hogy mindegyik ország felelősséggel tartozik az övezet gazdasági és pénzügyi stabilitásáért.

Teljes mértékben támogatjuk a görög kormány erőfeszítéseit és öröndetesnek tartjuk, hogy március 3-án további intézkedéseket jelentett be, amelyek elegendőek a 2010-es költségvetési célok biztosításához. Ezen intézkedések meghozatalát az Európai Tanács február 11-i informális ülése kérte.

Az általunk bevezetett szolidaritási mechanizmus alapján készek vagyunk arra, hogy amennyiben a piaci finanszírozás elégtelennek bizonyul, közbelépünk és az euróövezet tagállamaiból származó az állam-, illetve kormányfők európai szinten irányított működésén keresztül a Nemzetközi Valutaalappal együttműködésben támogatást nyújtunk.

A mechanizmus tiszteletben tartja a szerződéseket, valamint élvezi a tagállamok, a Bizottság és a Központi Bank teljes egyetértését. Következésképpen a görög kormánynak nem kellett kérnie pénzügyi támogatást, jóllehet szorosán figyelemmel fogjuk kísérni a helyzetet.

Csak annyit hadd mondjak el, hogy az IMF részvétele kezdetben némi nyugtalanságot keltett amiatt, hogy úgy tűnhet, hogy az euróövezetnek külső támogatásra van szüksége saját belső problémáinak megoldásához. A helyzet mérlegelését követően azonban az a nézet kerekedett felül, miszerint a Nemzetközi Valutaalapot végül is jelentős mértékben európai pénzforrásokból finanszírozzák, tehát európai országok miért is ne használhatnák fel annak eszközeit? Éppen ezért hoztuk létre és finanszírozzuk az IMF-et, és furcsa lenne ha nem vennénk igénybe és nem hasznosítanánk szakmai tapasztalatait. Ezért az IMF-fel való szoros együttműködés elfogadhatónak tűnt, egy olyan művet keretében mindenképpen, amelyet a bilaterális eurókölcönök többsége alkot.

A nyilatkozat két további aspektusa sok észrevételt váltott ki.

Először is az Európai Tanács szeretné levonni a tanulságokat a válságból. Ezért hozott létre egy munkacsoportot, amely az én irányításom alá tartozik. A Bizottsággal együttműködésben kerül sor a munkacsoport megalakítására, amely a tagállamok, a soros elnökség és az Európai Központi Bank képviselőit fogja magában foglalni. Következésképpen ez év vége előtt terjeszti majd elő. Az Európai Tanács hozza meg a végső politikai döntéseket. Rendkívül fontosságot szeretnék tulajdonítani ennek a tevékenységnek. A görög eset rávilágított az euróövezeten belüli jelenlegi pénzügyi mechanizmus korlátaira. A költségvetési fegyelem megszilárdítása érdekében minden lehetőséget fel kell kutatnunk és javaslatot kell tennünk egy, a válsághelyzetek rendezésére vonatkozó keretre. Mechanizmusaink megszilárdítása alapvető fontosságú. Hogy végül is milyen jogi szövegek igényelnek módosítást, az nyitott kérdés, amit meg kell vizsgálni,

ugyanakkor továbbra is tisztában kell lenni azon különböző eljárásokkal, amelyek szükségesek lennének a különféle jogi aktusok módosításához.

A munkacsoportnak a probléma két olyan aspektusával kell foglalkoznia, amelyeket a mostani válság hozott felszínre: az egyik a felelősség – hogyan kerülhető el, hogy ismét ilyen költségvetési fegyelmezetlenség forduljon elő –, a másik pedig a szolidaritás – hogyan kerüljük el az improvizációt, ha történetesen újra pénzügyi válság következik be valamelyik tagállamban.

A görög eset arra is felhívta a figyelmet, hogy az euróövezeten és az Unión belül meg kell vizsgálni a versenyképesség tekintetében tapasztalható eltéréseket, amely kérdés megvitatását már elkezdtük és júniusban folytatni fogjuk, és amely az euróövezet gazdaságának olyan aspektusa, amelyre nem fordítottunk kellő figyelmet. Nagyobb gazdasági konvergencia elérése nélkül veszélyeztetjük a közös valutát és a közös piacot. Ez a vita döntő fontosságú. A költségvetési fegyelem önmagában nem elegendő. A költségvetési problémák mögött gazdasági problémák húzódnak meg.

Ezenkívül azon bekezdés váltott ki észrevételeket, amelyben kijelentettük a következőket: „vállaljuk, hogy elősegítjük az európai gazdaságpolitikák erőteljes koordinációját. Úgy gondoljuk, hogy az Európai Tanácsnak javítania kell az Európai Unió gazdasági irányítását, és azt javasoljuk, hogy növelje szerepét a gazdasági koordináció terén, valamint az Európai Unió növekedési stratégiájának meghatározásával kapcsolatban.”

Egyesek észrevételt tettek arra vonatkozóan, hogy e nyilatkozat francia változata a „governance” helyett a „gouvernement économique” kifejezést említi. Hadd tegyem teljesen egyértelművé, hogy nincs nézeteltérés közöttünk abban, aminek az elérésére törekszünk. Teljes mértékben szeretnénk kihasználni azt a lehetőséget, hogy az Európai Tanács egy olyan szerv, amelyen belül a gazdasági teljesítmény növelése érdekében koordinálhatjuk az uniós és a nemzeti eszközöket. Az Európai Tanács se nem végrehajtó, se nem jogalkotó szerve az Uniónak. A Szerződés szerint az Európai Tanács feladata, hogy megadja az Uniónak a fejlődéséhez szükséges ösztönzést, és meghatározza annak általános politikai irányait. Ez a gazdaságpolitikára is vonatkozik. Az Európai Tanács ülésén nagyrészt valójában erre helyeződött a hangsúly, amikor az Európa 2020 stratégia vizsgálatára tértünk át.

E téren egyenletes fejlődésről számolhatok be, és az Európai Tanács júniusi ülésén még tovább fogunk lépni. Az Európai Bizottság javaslatai alapján – és ezennel elismerésemet szeretném kifejezni Barroso elnök úrnak az általa végzett munkáért – már meghatároztunk öt kulcsfontosságú célt, amelyekre irányítanunk kell erőfeszítéseinket:

az első, hogy különösen a fiatalok, az idősebb munkavállalók és az alacsony képzettségűek nagyobb mértékű bevonása, valamint a legális migránsok hatékonyabb integrációja révén 75%-ra kell növeljünk a foglalkoztatási rátát;

a második a kutatás és fejlesztés feltételeinek javítása különösen azzal a céllal, hogy a köz- és magánszféra együttes beruházásainak szintje ebben az ágazatban elérje a GDP 3%-át;

a harmadik az éghajlatváltozással kapcsolatos célkitűzések – amelyek teljesítését 2020-ra már vállaltuk – ismételt megerősítése és a gazdasági stratégiánkba való beépítése;

a negyedik a képzettségi szint növelése elsősorban a lemorzsolódási arány csökkentése és a felsőfokú vagy hasonló szintű tanulmányokat elvégzők arányának növelése révén;

végül a társadalmi befogadás elősegítése elsősorban a szegénység csökkentése által.

E célkitűzések elérése érdekében többet kell tennünk, elsősorban megfelelő mutatókat kell kidolgozni – a tagállamoknak pedig most már meg kell határozniuk nemzeti célkitűzéseiket, amelyek a nemzeti feltételekhez igazodnak. Egyes célkitűzések szerepelnek az uniós jogban, míg mások nem szabályozó jellegűek, viszont a nemzeti és uniós szintű fellépés összekapcsolása révén végrehajtandó közös erőfeszítést testesítik meg.

Az említett öt célkitűzés közül a két utolsó – az oktatás és a társadalmi integráció – bizonyos észrevételeket váltott ki. Ez a két cél természetesen az úgynevezett „európai társadalmi modell” alapvető elemeit képviseli, amelyben a piaci erők hatását a társadalmi kötelezettségvállalás és a környezettudatosság enyhíti. Ugyanakkor egyesek rámutattak arra, hogy az oktatás nemzeti, sőt több államban szubnacionális vagy regionális hatáskörbe tartozik. Ez így is van – és nem áll szándékunkban bármit is változtatni ezen. Ebben az fejeződik ki, hogy az összes kormányzati szintnek együtt kell működnie közös stratégiánk megvalósítása érdekében, aminek során minden egyes szint felelősséget vállal saját feladatának elvégzéséért közös törekvésünkkel kapcsolatban.

Ami a társadalmi befogadást és a szegénység csökkentését illeti, egyesek megemlítették, hogy ezt célnak kell tekinteni, nem eszköznék. Ez majd erőfeszítéseink eredménye lesz, és nem eszköze. Jóllehet egyetértek ezzel az érveléssel, a Lisszaboni Szerződés szerint a társadalmi befogadás kérdése az Unió hatáskörébe tartozik, és ezenkívül általános gazdasági teljesítményünk javításának, valamint az általunk megvalósítandó célokhoz szükséges állami támogatás biztosításának is alapvető eszköze. Ez megfelel az emberek azon mélyről jövő törekvésének, hogy gazdaságunkban a méltányosság legyen jellemző. Saját kockázatunkra hagyjuk ezt figyelmen kívül.

Az öt célkitűzés meghatározása mellett – amelyekkel kapcsolatban még további teendőket kell ellátni – az Európai Tanács kihangsúlyozta, hogy a pénzügyi szabályozás és felügyelet megerősítése terén gyors előrelépésre van szükség egyrészt az Unión belül, ahol az Európai Parlamentre a pénzügyi szabályozás tekintetében fontos munka elvégzése vár, valamint nemzetközi fórumokon, például a G20-ak csoportjában, az egyenlő feltételek nemzetközi szinten történő biztosítása érdekében.

Különösen a következő területeken van szükség előrelépésre: tőkekövetelmények; szervezett intézmények; a válságkezelésre szolgáló finanszírozási eszközök; az átláthatóság növelése a származékos piacokon; a szuverén hitelbiztosítási csereügyletekkel kapcsolatos konkrét intézkedések megfontolása; valamint a pénzügyi szolgáltatások ágazatán belüli jutalmakra vonatkozóan nemzetközi szinten elfogadott alapelvek alkalmazása. A Bizottság hamarosan jelentést fog előterjeszteni a lehetséges innovatív finanszírozási forrásokról, például a pénzügyi ügyletekre, illetve a bankokra kivetendő globális adóról. Megoldásokat kell találnunk, hogy ne fordulhasson elő újabb pénzügyi válság, ugyanakkor a kiváltó okot képező erkölcsi válsággal is foglalkoznunk kell.

Az Európai Tanács az éghajlatváltozásról, valamint az arról szóló vitával folytatta, hogy a koppenhágai konferencia után hogyan rendezzük át törekvéseinket. A globális hőmérséklet-emelkedés 2°C alatt tartásának biztosítására vonatkozóan elfogadott célkitűzés elérésének egyetlen hatékony módja továbbra is egy globális és átfogó jogi megállapodás megkötése. Megegyeztünk abban, hogy a nemzetközi tárgyalások során a továbbiakban is ambiciózusok és konstruktívak leszünk, de abban is megállapodtunk, hogy a koppenhágai megegyezés alapján fokozatos megközelítést kell alkalmaznunk. A kibocsátáscsökkentéssel kapcsolatban tett ígéretek nem elegendőek a döntő fontosságú 2°C-os cél eléréséhez. A tárgyalásoknak új lendületet kell adni. A Bonnban sorra kerülő következő ülésen meg kell határozni a tárgyalások előrehaladására vonatkozó menetrendet. A részes felek 2. canúni konferenciájának konkrét határozatokat kell hoznia és foglalkoznia kell a meglévő hiányosságokkal. Az Unió és tagállamai teljesíteni fogják arra vonatkozó kötelezettségvállalásukat, hogy a 2010–2012-es időszakban évente 2,4 milliárd eurót biztosítanak a finanszírozás gyors beindításához, és továbbra is vállaljuk, hogy 2020-ig évente közösen 100 milliárd USA-dollárt bocsátunk a rendelkezésre, hogy segítséget nyújtsunk a fejlődő országoknak az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez.

Ezzel kapcsolatban eszmecserét folytattunk arról, hogyan kommunikáljunk a legfontosabb nemzetközi partnerekkel, amely eszmecserét Cathy Ashton alelnök/főképviselő vezette be, akinek találó elemzése kedvező fogadtatásra talált.

Nem csak az Egyesült Nemzeteken belüli folyamat keretében fogjuk felvetni e kérdéseket, hanem más szervezetekben is, hogy elősegítsük a szükséges ösztönzés kialakítását. Az Európai Tanácson belül is tesszük a dolgunkat. Egy külön vitát fogunk tartani az Európai Tanácsban az energiapolitikáról, valamint a hatékony, alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra való áttérés módjáról, megvizsgáljuk ennek minden vonatkozását, beleértve az ellátás biztonságát is.

Elnök úr, tisztelt képviselők! Azt a következtetést vonhatom le, hogy az Európai Tanács egyértelmű előrelépést tett, valamint hatalmas és nagy károkat okozó csapdákat került el, amelyek lényegesen visszavethettek volna bennünket.

Furcsa módon egyesek azt állították, hogy jómagam pusztán a szemlélődő szerepét töltöttem be ebben a folyamatban, míg mások azzal vádoltak, hogy hataloméhes diktátor vagyok. Biztosíthatom Önöket arról, hogy egyik sem igaz. Az Európai Tanács állandó elnökének a konszenzust kell előmozdítania és kialakítania egy olyan intézményben, amely csak akkor működhet, ha képes megtalálni a szükséges és elég ambiciózus kompromisszumokat.

Abban reménykedtem, hogy az Európai Tanács állandó elnökeként könnyebb kezdeti időszak vár rám. Nehéz lesz a következő két év. Teljesen tisztában vagyok azzal, hogy a recesszió legnehezebb része véget ért, de a problémák még nem oldódtak meg.

Kezdetben jól kezeltük a pénzügyi válságot, de amikor elvonul a vihar, gyakran nehezebb egységesnek maradni és következetesen cselekedni. Ez azt jelenti, hogy a következő két évben nem folytatódhat az eddigi gyakorlat. Ez az Európai Parlamentre is vonatkozik.

Maroš Šefčovič, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr! A múlt hónapban az Európai Tanácsnak rendkívül nehéz körülmények között kellett foglalkoznia egy fontos napirendi ponttal. Egy intenzív és feszült vitát követően nem csupán egyetértett a Bizottságnak a növekedésről és foglalkoztatásról szóló, Európa 2020 stratégia lényegével, de egy olyan mechanizmusról is határozott, amely az euróövezet pénzügyi stabilitásának biztosítására szolgál, hogy szükség esetén pénzügyi támogatást nyújthasson Görögországnak.

De legyünk őszinték! Kevesen voltak, akik előre megmondták volna, hogy így alakulnak a dolgok. A tét miatt egészen az Európai Tanács ülésének kezdetéig jelentős nézeteltérések voltak a tagállamok között mind a pénzügyi stabilitási mechanizmus rövid távú, mind az Európa 2020 stratégia középtávú célja tekintetében. Hadd ismertessem röviden, hogyan jutottunk el a megoldásig, és mit is jelent ez a Bizottság szempontjából. A pénzügyi stabilitási mechanizmussal kezdem, aztán rátérek az Európa 2020 stratégiára.

Ami a pénzügyi stabilitási mechanizmust illeti, az az igazság, hogy ismeretlen terepre jutottunk. De beszéljünk nyíltan egy másik kérdéstről is! Bár egy új kihívásra ki kellett dolgozni az új választ, az elképzelhetetlen volt, hogy ne reagáljunk. Nem az volt a kérdés, hogy lesz-e válaszlépés, hanem hogy az milyen lehet és milyennek kell lennie. Amint említettem, kezdetben nem volt egyetértés a tagállamok között ebben a tekintetben. Jó ideig tartottak a tárgyalások, de az ülés előtt nem sikerült dűlőre jutni sem a mechanizmussal kapcsolatos alapelveket, sem a részleteket illetően.

Ez az oka annak, hogy a Bizottság, konkrétan Barroso elnök úr és Rehn biztos úr a konszenzusteremtés révén és nyilvánosság eszközével magához ragadta a kezdeményezést annak elősegítése érdekében, hogy a tagállamok közös érdekeink mentén közös nevezőre jussanak. Egyrészt a Bizottság mindenkor igen aktívan együttműködött az euróövezetbe tartozó tagállamokkal egy megfelelő mechanizmus megtervezésén. A Bizottság különösen azt biztosította, hogy ennek a mechanizmusnak közösségi keretek között kell létrejönnie. Másrészt az Európai Tanács ülését megelőző 10 napban a Bizottság többször szorgalmazta, hogy szülessen egy ilyen mechanizmusra vonatkozó határozat, mégpedig két alapelv betartása alapján: az egyik a stabilitás, a másik pedig a szolidaritás. Ha felidézik az Európai Tanács ülése előtti vitánkat: Önök mindannyian éppen e két alapelv érvényesítését kérték.

Önök mindannyian tudják, hogy kitartó munka és bonyolult tárgyalások vezettek arra a megoldásra, amely végül is elfogadhatónak bizonyult. Ez a megoldás lényegében a Bizottság által támogatott, az euróövezetre vonatkozó mechanizmuson alapult, ugyanakkor az IMF részvételét is biztosította. Ezáltal most már rendelkezünk egy megvalósítható és használatra kész mechanizmussal. Ez egy átgondolt biztonsági háló. Erre volt szükségünk, és meglett.

A Bizottság elégedett a mechanizmus végleges formájával. Előfordulhat, hogy nem tökéletes. Kétségtelen, hogy maga a mechanizmus példa nélkül álló, bár tervezése a Szerződések teljes mértékű tiszteletben tartása mellett történt. És fő jellemzői megfelelnek a lényeges követelményeknek. Az intézmények megtartják a mechanizmus működtetésével kapcsolatos szerepüket. Az IMF bevonására megtörténtek a megfelelő intézkedések az euróövezet keretében.

Ugyanakkor az Európai Tanács közölte a munkacsoporttal, hogy vizsgálja meg alaposabban az ilyen jellegű válság kezelésére szolgáló mechanizmusokat. Egyedi formátumát összetett feladatköre indokolja, amely abban gyökerezik, hogy hosszú távon minden elképzelhető lehetőség átfogó megvitatását előkészíti – beleértve a Szerződés módosításának lehetőségét is. Egy ilyen sarkalatos vita természetesen fontos számunkra, és ennek megfelelően a Bizottság már most tavasszal intézkedéseket fog előterjeszteni az euróövezeten belüli koordináció javítása céljából. Ehhez fel fogjuk használni a Lisszaboni Szerződés által biztosított új lehetőségeket. A Bizottság tudja, hogy a Parlament egyetért vele abban, hogy sokkal jobb időben előre jelezni, hogy koordinációra van szükség, és szükség esetén rendelkezni a megfelelő mechanizmusokkal.

Engedjék meg, hogy most rátérjek az Európa 2020 stratégia megvitatására. Már beszéltünk arról, hogy sürgősen cselekednünk kell, szemléletmódváltásra kell serkenteni a társadalmat, valamint arról, hogy az EU alapvető szerepet játszik a gazdaság sikeres átalakításának végrehajtásában.

A megvalósítás minden szinten az összes érdekelt részéről közös erőfeszítést tesz szükségessé. Mindannyian tudjuk, hogy a határozott, világos üzenetek készítetik az embereket arra, hogy csatlakozzanak, és az említett stratégiákra vonatkozóan javasolt konkrét célok és rugalmas kezdeményezések ezért olyan fontosak. Szemléltetik közös európai ambícióinkat és meghatározzák azt a pontot, amely körül kialakíthatók közös

erőfeszítéseink. Tisztában vagyunk azzal, hogy ha közösen sikerül elérni céljainkat, Európa növelni fogja versenyelőnyét, Európa megőrzi életformáját és megerősíti nemzetközi szereplőként betöltött pozícióját. Ezért annak hangsúlyozása is nagyon fontos, hogy ez annak próbája is lesz, hogy a tagállamok mennyire felkészültek arra, hogy a közös céljaink elérése során nemzeti szintű intézkedést vállaljanak.

Az Európai Tanács legutóbbi ülését követően most már elfogadott, pontos számadataink vannak a foglalkoztatás, a kutatás és fejlesztés, valamint az éghajlat és az energia vonatkozásában. Ezenkívül a Bizottság úgy gondolja, hogy az oktatással kapcsolatos célkitűzésre vonatkozó feltétel elfogadásra került, és biztosak lehetünk abban, hogy ebben a tekintetben is konkrét célokat határoznak meg – a Bizottság által javasolt irányvonalak mentén – remélhetőleg már júniusban.

Szeretnék néhány szót szólni arról a célkitűzésről, amelyről a legintenzívebb vitát folytattuk, azaz a szegénység elleni küzdelemről. Önök jól tudják, hogy több tagállam még most is meg van győződve arról, hogy a szegénység elleni küzdelemmel kapcsolatos cél kitűzése az Unió feladata. A Bizottságnak ebben a kérdésben is igen egyértelmű az álláspontja.

Először is mindenki tudja, aki olvasta a Szerződés szociálpolitikai rendelkezéseit, hogy teljesen téves az az állítás, hogy ezt a kérdést csak a tagállamokra kell hagyni.

Másodszor a Bizottság visszautasítja azokat az elképzeléseket, amelyek szerint e téren nem lehet értelmes célt kitűzni. Az általunk ismertetett világos és módszertani szempontból helyes megközelítés pontosításával fogjuk folytatni. A Bizottság meg van győződve arról, hogy mostantól júniusig konszenzust lehet teremteni ebben a kérdésben.

Harmadszor mindig tudatában kell lennünk annak a veszélynek, hogy az Uniót olyannak látják, amely többet törődik a bankokkal és a vállalkozásokkal, mint a munkavállalókkal és a családokkal. A Bizottságnak eltökélt szándéka, hogy biztosítsa ennek ellenkezőjét. A szegénység elleni küzdelemmel kapcsolatos célkitűzés határozott jelzést közvetítene arra vonatkozóan, hogy az EU a társadalom minden egyes tagja számára lehetőségeket kínál, beleértve a társadalom peremére szorult és leginkább kiszolgáltatott rétegeket. És ahogy azt a Bizottság többször is kijelentette, a szegénység problémája nem oldható meg egyedül a foglalkoztatáspolitikai révén. A foglalkoztatáspolitikai rendkívüli jelentőségű, de soha nem tudja elérni a társadalom valamennyi rétegét. Mi a helyzet a gyerekekkel? Mi lesz a nyugdíjasokkal? Milyen megoldásokat keresünk, ha a társadalom peremére szorult közösségekről van szó?

Ezért biztosíthatom Önöket, hogy a Bizottság továbbra is szorgalmazni fogja, hogy a szegénység elleni küzdelemmel kapcsolatos célkitűzés kiemelt fontosságú legyen. Ennek során természetesen tiszteletben fogjuk tartani a szerződésekben meghatározott hatáskörmegosztást. Leglényegesebb kezdeményezéseink közül mindegyik úgy értelmezendő, hogy az uniós szintű fellépés kiegészíti a tagállamok intézkedéseit. Az Európa 2020 stratégia nem arról szól, hogy az egyik szint a másik rovására tesz intézkedéseket. Az a lényege, hogy mindegyik szint összetartozó egységként hatékony munkát végezzen és együttműködjön.

A következő néhány hónapban a vita egyre inkább a tagállami szintre helyeződik át, mivel az uniós célkitűzések nemzeti célkitűzésekké válnak. Arra szeretném kérni Önöket, hogy teljes mértékben vegyenek részt ebben a vitában, hozzátéve, hogy szó sincs központi utasításról. A közös problémák közös megoldásáról van szó, valamint arról, hogy az európai dimenziót kreatív módon a tagállamok ösztönzésére használjuk fel, hogy azt egy kissé nagyobb mértékben kiterjesszék saját gazdaságaik reformjára irányuló erőfeszítéseik során.

Végezetül még néhány szót szeretnék szólni az Európai Tanács ülésén megvitatott egyéb kérdésekről.

A vacsora alatt az Európai Tanács Barroso elnök úr bevezető észrevételei alapján megbeszélést folytatott a közelgő G-20 csúcstalálkozóról. Amint azt Önök is tudják, saját jogán nem mindegyik EU-tagállam képviselteti magát a G-20 csoportban. A Bizottság eddig is az általános európai érdeket képviselte és eltökélt aziránt, hogy ez továbbra is így legyen. Most, hogy gyengül a pénzügyi válság közvetlen hatása, a G-20-aknak azzal a kihívással kell szembenéznük, hogy ezt a lendületet megőrizzék azon stratégiai kérdések közös megoldásához, amelyekkel foglalkozni kell, ha a világ jobb állapotba akar kerülni a válság után.

A Bizottság véleménye szerint az Európai Uniónak továbbra is e célkitűzés elérésére kell ösztönöznie. A közelgő torontói csúcstalálkozásukról a G-20-knak egyértelmű üzenetet kell küldeniük a válságból való kilábalásra irányuló, a gazdaságélénkítést támogató stratégiára vonatkozóan, amelyből minden jelentősebb gazdaság kiveszi a részét. Ismét ki kell emelni azt is, hogy a dohai forduló lezárása milyen hatalmas lendületet adna a világgazdaságnak. A legfontosabb, hogy folytassa a pénzügyi piacokkal kapcsolatos reformot:

folyamatosan nyomást kell gyakorolnunk nemzetközi partnereinkre, hogy időben és következetesen hajtsák végre a G-20-as kötelezettségvállalásokat.

Ezzel kapcsolatban kihangsúlyoztuk, hogy üzenetünk erőteljesebb lesz, ha elmondhatjuk, hogy az EU elkészült a házi feladatával. Ezért a torontói csúcstalálkozó előtt arra kell törekednünk, hogy megállapodást érjünk el a pénzügyi szolgáltatások szabályozása terén még rendezetlen, kulcsfontosságú ügyekben, azaz az alternatív befektetésialap-kezelőkkel és a banki tőkével, az ismert CRD III-mal kapcsolatban. És természetesen elengedhetetlen, hogy megállapodjunk a felügyeletről szóló csomagról is, hogy a hatóságok 2011-től munkához láthassanak. A Bizottság soha nem titkolta csalódottságát amiatt, hogy a Tanács milyen mértékben szándékozik csökkenteni a hatóságok hatáskörét, amivel hatékonyságukat veszélyezteti. Önök most részt vesznek e csomag megvitatásának folyamatában, ami lehetőséget biztosít a dolgok közös átgondolására, szem előtt tartva az elmúlt néhány hónap tapasztalatait is.

Barroso elnök úr a bankok helyreállításával kapcsolatos terhek kérdését is érintette és újólal megerősítette, hogy a Bizottság egyetért az új eszközök, többek között a bankokra kivetendő adók bevezetésével a bankszanálási alapok feltöltése céljából. Továbbá szóba hozta a derivatívákat, különösen a szuverén hitelbiztosítási csevegyletek problémáját. Hangsúlyozta, hogy a Bizottság alaposan megvizsgálja ezt a problémát és mérlegelés tárgyává teszi, milyen új intézkedésekre van szükség a fedezet nélküli eladásokkal kapcsolatban a származékos piacok strukturális reformján felül, amelyet a júniusban és az év folyamán később Önök elé terjesztendő jogszabályok segítségével hajtunk végre.

Az Európai Tanács az éghajlatváltozás problémájára is figyelmet fordított, aminek során csatlakozott a Bizottság közleményében meghatározott fő üzenetekhez. A tagállamok elfogadták, hogy ez a kérdés továbbra is legfontosabb feladataink közé tartozzon. Ez a nemzetközi törekvések lendületének megőrzését jelenti, és ez – ahogy Önök is tudják – nem mindig könnyű. De kiváló ugródeszkánk van. Mégpedig az EU-n belüli teljesítményünk. Az Európai Tanács pedig újólal megerősítette az EU-nak a fejlődő országok megsegítésére szolgáló finanszírozás gyors beindítása iránti elkötelezettségét.

Most eltökéltnek és következetesnek kell lennünk. Eltökéltnek abban, hogy kilépünk a nemzetközi színtérre és kifejtjük álláspontunkat a legfontosabb partnereinknek, ismertetjük, miért nem engedhetünk ambícióinkból. A Bizottság méltányolja, hogy a Parlament már részt vesz ebben a törekvésben. Amint azt Önök is tudják, kollégám, Connie Hedegaard biztos asszony már hozzákezdett egy együttműködési kezdeményezési programhoz.

Következetesnek kell lennünk abban a tekintetben, hogy továbbra is elkötelezettek legyünk egy tényleges nemzetközi megállapodás megkötése iránt, amennyiben a legfontosabb szereplők készek részt venni. Meg kell szilárdítanunk a koppenhágai megállapodás során elért előrelépéseket.

Összefoglalásképpen elmondhatom, hogy a Bizottság lényegesen hozzájárult az Európai Tanács ezen üléséhez, az első hivatalos üléshez, amelyre az Európai Tanács állandó elnökének, Herman van Rompuy-nak a sikeres elnöklése alatt került sor. Szeretnék gratulálni ahhoz, hogy ezekben a rendkívül nehéz időkben és bonyolult körülmények között eredményesen elnökölt.

Várakozással tekintünk arra, hogy a következő hónapokban – különösen mostantól az Európai Tanács júniusi üléséig számított időszakban – intenzív együttműködést folytathassunk Önnel a Parlamentben, valamint a spanyol elnökséggel a Tanács különböző formációi keretében. Ennek az együttműködésnek ki kell jelölnie az utat egy dinamikus és összeszedett EU számára, amely kész felvállalni az előttünk álló évtized kihívásait.

Corien Wortmann-Kool, a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, Van Rompuy elnök úr, Šefčovič bizottsági alelnök úr! Az Európai Tanács ülését az euróövezetben kialakult problémák és az Európa 2020 stratégia uralta, amelynek az a célja, hogy Európa ismét növekedési pályára kerüljön és munkahelyeket biztosítson polgárai számára. Valamennyi állam-, illetve kormányfő egyetértett az európai gazdasági irányítási struktúra megszilárdításában és elkötelezte magát az európai gazdaságpolitika erőteljesebb összehangolása mellett. Ez ígéretesnek tűnik, még akár történelmi jelentőségű mozzanat is lehet az európai integráción belül, de egyelőre nagyrészt csak egy reményteljes lehetőség. Az a legfontosabb, hogy az elkövetkező hónapokban és években hogyan alakulnak tovább a dolgok. Elvégre ami az uniós polgárokat illeti, az ígéreteknek nem tulajdonítanak jelentőséget, kizárólag az eredmények számítanak.

Van Rompuy elnök úr, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja nevében elismerésemet szeretném kifejezni elkötelezettsége iránt. Az Európai Tanács első állandó elnökéként Ön erőteljesen kezdte tevékenységét, és Önre vár az a fontos feladat, hogy folytassa

az Európai Tanács olyan szervvé való átalakítását, amely tényleges politikai kötelezettséget vállal az Európai Unió gazdasági irányítása mellett. Ezért várakozással tekintünk az Ön és a munkacsoportja eredményei elé, továbbá meg vagyunk győződve arról, hogy elkötelezettsége és kitartása képessé teszi Önt a feladat megoldására. Gyorsan kell cselekedni, most határozottságra és tetterőre van a legnagyobb szükség. Ezennel felkérem Önt, hogy jelenjen meg a Tisztelt Házban is, hogy megbeszéljük a munkacsoport által elért eredményeket, valamint folytasson vitát velünk ezzel kapcsolatban. Az elvégzendő feladat óriási; ezért olyan fontos, hogy Ön együttműködjön az Európai Bizottsággal és az Európai Parlamenttel is, amely az Európai Unió polgárainak képviselőjét látja el.

Azt várjuk Öntől, hogy egyrészt teljes mértékben tartsa tiszteletben intézményi szerepünket, másrészt ténylegesen vonjon be bennünket az ügyekbe – nem csak utólag, hanem előzetesen is –, a javaslatok kidolgozásába. A PPE képviselőcsoport például nagy várakozással tekint az Európai Bizottságnak a monetáris politika tekintetében történő nagyobb mértékű gazdasági koordinációról szóló javaslatai elé. Ezzel kapcsolatban képviselőcsoportunk hangsúlyt helyez a Stabilitási és Növekedési Paktumban szereplő költségvetési iránymutatás szigorítására, valamint a megelőző hatás megszilárdítására. Továbbá azt várjuk az Európai Bizottságtól, hogy aktív szerepet töltsön be az Európa 2020 stratégia további kidolgozásában. Felkérjük a Bizottságot, hogy teljes mértékben használja fel a Lisszaboni Szerződés által biztosított eszközöket, különösen a tagállami erőfeszítések értékelése során. Elvégre a PPE képviselőcsoport és más európai parlamenti képviselőcsoportok számára is teljesen nyilvánvaló, hogy a nyitott koordinációs módszernek utat kell nyitnia a kötelező kötelezettségvállalások, valamint a pozitív ösztönzők és szükség esetén a szankciók megfelelő arányú összetétele számára, és elvárjuk, hogy ne késlekedjen meggyőző javaslatokat előterjeszteni.

Végül Görögországgal kapcsolatban képviselőcsoportunk elnöke, Daul úr dicsérte a Tanácsot azon határozata miatt, hogy egy új mechanizmus alkalmazása révén segítséget nyújt Görögországnak, szükség esetén a Nemzetközi Valutaalap (IMF) bevonásával. Ebben a tervben a szolidaritás és a felelősség nagyon helyesen központi szerepet kap. Még mindig aggasztó a helyzet, és még egyszer szeretném elismételni, hogy a szolidaritásnak mindkét irányban érvényesülnie kell. Görögországnak be kell tartania megállapodásait a reformtervek tényleges végrehajtásával. Helyre tudja-e állítani Görögország a bizalmat a pénzügyi piacokon? Ez döntő fontosságú lesz a válság megoldása szempontjából.

Hannes Swoboda, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Először köszönetet szeretnék mondani Van Rompuy úrnak azért, hogy lelkesen kommunikált a Parlamenttel, ami jól jelzi személyes elkötelezettségét. Tulajdonképpen az, amit Önnek közölnie kellett a Parlamenttel – ami a Tanács, nem pedig személy szerint Ön által hozott határozatokkal kapcsolatos – mélységesen elkeserít bennünket. Nézzük először is Görögország esetét. Ha megvizsgáljuk a médiában, például az *International Herald Tribune*-ben megjelenő magyarázatokat, jogosan jelentik ki azt, hogy bár Görögország most már megkapta az IMF szigorú feltételeit, mégsem kap kedvező hitelt. Ennek a Tanács az oka. Bini Smaghi úr – tehát az Európai Központi Bankhoz tartozó személy – azt mondja, hogy véleménye szerint a problémák megoldásának demokratikusabb módja a szorosabb európai együttműködés, nem pedig egy technokrata szerv, például az IMF bevonása.

Láthatjuk, hogy a piac reagált a kialakult helyzetre. Elfogadom, hogy a piac reakciója az euró vonatkozásában némiképp kedvezőbb volt, Görögország helyzete viszont nem lett jobb, sőt romlott. A Tanácstól származó üzenet nem tekinthető pozitívnak. A Tanács mindig előszeretettel odázza el a problémákat, a megbeszéléseket és a javaslatokat. Olyan ez, mintha a Titanicon lennénk – a hajó nekiütközik a jéghegynak, aztán az emberek azt mondják, hogy „Rendben van, hozzunk létre egy munkacsoportot, hogy megvizsgáljuk, hogyan tudjuk a jövőben elkerülni az ehhez hasonló ütközéseket”, vagy közvetlenül a katasztrófa bekövetkezését követően azt javasolják, hogy „tartsunk egy alapos megbeszélést a jövő heti menüről”. Ez nem jelent megoldást. A Tanácsnak megoldásokat kell találnia. Ez nem az Ön hibája, hanem az állam-, illetve kormányfőké, akik nincsenek felkészülve arra, hogy hozzákezdjenek a megoldások kidolgozására, valamint az új elképzelések – például az európai szociáldemokraták által előterjesztettek – megértésére, amelyek két pilléren alapulnak, azaz a stabilitáson és a szolidaritáson is. Természetesen a szolidaritás nem pusztán akkor kezdődik, amikor már rosszul mennek a dolgok – az igaz barátok kellő időben figyelmeztetik egymást, amikor rosszra fordul a helyzet. Ezért méltánytalan is most így bánni Görögországgal, miután csak álltunk és szemlélődtünk évekig, miközben valójában teljesen tisztában voltunk azzal, hogy valami nem stimmel, és csak most, a válság bekövetkezése után kijelenteni, hogy „Görögország most nem számíthat a szolidaritásunkra”. Ezért teljesen elfogadhatatlan a Tanács ülésének Görögországgal kapcsolatos kimenetele.

Hasonló a helyzet az Európa 2020 stratégiával. A Bizottság javaslatainak megvoltak a hátrányai, de az előnyei is. Éppenséggel nem voltunk felvillanyozva, mert éreztük, hogy bizonyos elemek még hiányoznak. Erre mit tesz a Tanács az Európa 2020 stratégiával? Kiragad néhány részt belőle. Ön csak öt részletet említett, de a lényeg – az az elképzelés, hogy az Európa 2020 stratégia lényege az lesz, hogy a gazdasági, a szociális és a

környezetvédelmi problémákkal is foglalkozni fogunk – elsikkad, legalábbis szerintünk megvan ennek a veszélye.

Amikor azt hallom – ahogy az alelnök úr is megerősítette –, hogy az állam-, illetve kormányfők a következőket kérdezzétek: „Azt várják tőlünk, hogy tegyünk a szegénység ellen? A mi feladatunk, hogy küzdjünk a szegénység ellen?” – nem tűnik groteszknak, hogy napjainkban a szegénység és az egyenlőtlenség egyre nő Európában? És akkor vannak olyan állam-, illetve kormányfők, akik azt mondják, hogy „Ez nem tartozik rájuk”. Ez esetben hogyan tudnak a polgárok szemébe nézni, ha különösen a társadalmi igazságosság kérdését nem tekintik kulcsfontosságú ügynek? Ezért egyetértek Önnel és a Bizottság alelnökével, hogy ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy a szegénység elleni küzdelem – bármilyenek is legyenek a kritériumok – és a szegénység csökkentése továbbra a céljaink között szerepeljen. Az valóban fontos számunkra, azaz a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja számára.

(Taps)

Van Rompuy úr, Ön említést tett arról, hogy megbízatása óta ez volt az Európai Tanács első hivatalos ülése. Júniusban lesz a második. Sok sikert kívánok Önnek az Európai Tanács júniusi üléséhez. Nem ígérkezik könnyűnek, mivel több választásra is sor kerül, amelyek kapcsán valóban féltő, hogy esetleg olyan pártok kerülnek hatalomra, amelyek kevésbé hajlanak a szoros európai együttműködésre. Mindazonáltal a legjobbakat kívánom Önnek, és remélem, hogy az állam-, illetve kormányfők nem hagyják cserben Önt, ahogy az Európai Tanácsnak az Ön szempontjából első hivatalos ülésén tették. Ha bármikor segítségre és támogatásra van szüksége, forduljon a Parlamenthez – különösen a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportjához. Ismét reményt adunk majd Önnek, hogy Európa még mindig egy jó dolog lehet!

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Két észrevételt szeretnék tenni a Tanács múlt hónapi ülésével kapcsolatban. Ez első azt a mechanizmust érinti, amelyet a Tanács Görögország esetében választott, és amellyel kapcsolatban komoly aggályaim vannak. Remélem, tévedek, de úgy gondolom, hogy azon egyszerű oknál fogva nem működhet, hogy a bilaterális kölcsönök rendszerének felel meg, nem pedig egy olyan rendszernek – európai megoldásnak –, amelynek keretében az Európai Bizottság az eredeti elképzelés szerint egyszeri kölcsönt nyújt Görögországnak.

(Taps)

Ha megnézzük a piacokat, pillanatnyilag teljesen nyilvánvaló, hogy nem bíznak ebben a rendszerben. Ez nem tegnapi kezdődött, hanem egy héttel ezelőtt. Múlt hétfőn – egy hete – már probléma volt tapasztalható a görög kötvények körül, amelyek esetében a kamatláb megközelítette a 6%-ot. Ez 300 bázisponttal magasabb, mint a legalacsonyabb kamatláb, azaz 3%, az Európai Unióban. Azóta az Európai Unióban a különböző tagállamok arról vitáznak, hogy a bilaterális kölcsönökre milyen kamatlábat kell alkalmazni, ami tegnap éppen 400 bázispont, azaz 4%-ra emelkedett.

Így nem lehet Görögországon segíteni. Görögországnak meg kell tennie a szükséges intézkedéseket, de nem a bilaterális kölcsönök révén. Jelen pillanatban ez a mechanizmus valójában nem segítséget nyújt Görögországnak, hanem büntetést jelent.

Elengedhetetlen, hogy az Európai Bizottság minél gyorsabban visszatérjen az európai kölcsön nyújtásával kapcsolatos eredeti elképzeléséhez. Akkor majd automatikusan alacsonyabb lesz a kamatláb, mint most a piacokon, mert az Európai Bizottság és az európai intézmények garanciát jelentenek. Csak ilyen módon lehet segíteni a görög kormány céljai elérésében.

Ugyanakkor a görög kormánynak természetesen véget kell vetnie belső viszályoknak. Ha eltérőek az álláspontok a Nemzetközi Valutaalap beavatkozását illetően, és amennyiben ezek a viták folytatódna, a kamatláb automatikusan növekedni fog.

Második észrevételem azzal kapcsolatos, hogy most többre van szükségünk a Görögországra vagy más országokra vonatkozó mechanizmusnál. Most arra van szükségünk, hogy az Európai Bizottság bátran álljon elő egy gazdasági és monetáris reformcsomaggal, mégpedig minél előbb. Egy olyan jelentőségű csomagra van szükségünk, mint amelyet korábban Jacques Delors terjesztett elő, aki a problémák megoldása érdekében egy adott pillanatban az európai gazdasági és monetáris unióra, illetve a belső piacra vonatkozó csomaggal állt elő. Erre van most szükségünk. Egy merész csomagra. Csak az Európai Bizottság tudja megtenni ezt. A Tanács nem – még a Tanács elnöke sem. A Bizottság rendelkezik kezdeményezési joggal, és a Bizottságnak kell most előállnia egy valódi csomaggal.

(Taps)

Képviselőcsoportom úgy gondolja, hogy a csomagnak három fő elemet kell tartalmaznia. Az első az Európai Valutaalap létrehozása, ami feltétlenül szükséges, és ezt az elképzelést a német pénzügyminiszter, Schäuble úr is felvetette már. Erre az alapra minél hamarabb szükségünk van a stabilitási paktum hatékonyságának növelése érdekében.

A másik dolog, amire a lehető leghamarabb szükségünk van, az az, hogy az európai kötvénypiacon, az Európai Unión belül minden országban csökkenjen a kamatláb. Ez nem jelent büntetést a legnagyobb ország, Németország számára. Éppen ellenkezőleg, létrejöhet egy olyan rendszer, amelyben Németország a mainál alacsonyabb kamatokat fizet, mert a jövőben az európai kötvénypiachoz kapcsolódóan kialakíthatjuk a likviditási prémiumot. Ennek megvannak a technikai feltételei, és alkalmazhatóvá tehető.

A harmadik, amire szükségünk van, egy merészebb 2020-as stratégia. Teljes mértékben támogatom, amit Wortmann-Kool asszony mondott az előbb arról, hogy határozottabb irányítási módszerre van szükség. Nem a nyitott koordinációs módszerrel fogjuk elérni céljainkat. A büntetések és jutalmazások módszerére van szükség, ahogy Wortmann-Kool asszony fogalmazott, ahol a vezetőfülkében a tagállamokon kívül a Bizottság is helyet foglal.

Kedves kollégák, el kell gondolkodnunk valamin: ha az elkövetkező hónapokban a Tanács nem teszi meg a szükséges lépéseket egy bátrabb Európa 2020 stratégia tekintetében, mit tehetünk mi az Európai Parlamentben? A következőket tehetjük: a következő hetekben a Parlamentnek meg kell állapodnia az átfogó gazdasági iránymutatásokban, és véleményt kell nyilvánítania ezekről. Nos, amennyiben a Tanács a Bizottság támogatásával nem terjesztett elő egy merészebb 2020-as stratégiát, úgy gondolom, nincs szükség az átfogó gazdasági iránymutatások jóváhagyására. Mindenekelőtt egy bátor javaslatot kell benyújtani, amire reményeim szerint júniusban sor kerül, aztán tesszük a dolgunkat és jóváhagyjuk ezt a merészebb megközelítést és az átfogó gazdasági iránymutatásokat.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Be kell vallanom, hogy Van Rompuy úr felszólalása során megkértem szomszédomat, Lambsdorff urat, hogy csípien meg, mert az volt az érzésem, hogy vagy én álmodom vagy az Európai Tanács elnöke. Azért mondom ezt, mert szerintem a legutóbbi csúcstalálkozó egyetlen pozitívumának az tekinthető, hogy véget vetett a Párizs, Berlin és Brüsszel közötti – az EKB-re is kiterjedő –, azzal kapcsolatos alantas civakodásnak, hogy egyáltalán nyújtunk-e bármilyen segítséget Görögországnak, milyen formában segíthetünk Görögországnak, szükség van-e Európai Valutaalapra, és hogy be kell-e vonni az IMF-et vagy sem. Végül is az eredmény az a lóvászárhoz hasonló alkudozás lett, amit Verhofstadt úr már korábban igen érzékletesen ismertetett.

Azt sem értem, hogyan állíthatja azt, hogy a csúcstalálkozón elfogadottak máris segítenek Görögországon, mivel a mai napon Görögországnak – ismételten leellenőriztem – nem 6%-os, hanem 7%-os kamatot kell fizetnie. Tehát a kamatláb a Tanács határozatát követően azonnal megemelkedett. Hogyan lehet ennyire félrevezetni az embereket az európai szolidaritás tekintetében, ahogy azt a Tanács nyilvánvalóan teszi, egyszerűen nem tudom megérteni.

Ezenkívül úgy gondolom, hogy az ülésen egy nagyon különös, tudat alatti jelzést közvetítettek Görögország felé, mert amit a Tanács ülése alatt és után, a csúcstalálkozó alatt és után biztonsági hálóként jellemeztek, valójában egyáltalán nem az. Ha háló lenne, bírnia kellene a terhet. Sőt Görögországgal kapcsolatban megállapodtak abban, hogy az országban a helyzetnek el kell érnie a legmélyebb szintet, mielőtt Brüsszel valóban hajlandó lenne segíteni. Németországban az a nézet alakult ki, amikor Merkel kancellár asszony visszatért Brüsszelből, hogy mielőtt ténylegesen hajlandó lenne segíteni, meg akarta mutatni a görögöknek, milyen érzés is a legmélyebb ponton lenni. Az a benyomásunk, hogy ez inkább kemény leckéztetés volt, de úgy gondoljuk, hogy pillanatnyilag nem a kíméletlen leckéztetés segíthet az Európai Unión.

(Taps)

Ez a Görögország felé irányuló igen negatív energia együtt jár azzal a döntéssel, hogy ne keveredjünk bele Görögország problémáinak megoldásába. Minden, amit most végre kell hajtani a költségvetési konszolidáció tekintetében, azzal kapcsolatban, hogy az államadósság szempontjából milyen területeken kell költségcsökkentést alkalmazni, hogyan lehetnek hatékonyabbak a közszolgáltatások, hogyan kell felvenni a küzdelmet az adóelkerülés problémájával, hogyan kell kezelni a korrupciót Görögországban, minden az IMF-re marad, miközben Brüsszel nem hajlandó részt venni. Szerintem ez a magatartás nem helyénvaló.

Még egyszer világosan ki kell mondani, valójában mire is tanít bennünket Görögország esete – azaz azt, hogy szembe kell néznünk a Szerződéseink gyengeségeivel, különösen a Maastrichti Szerződés gyenge

pontjaival. Ha megvizsgálom ezeket a gyenge pontokat, nem vonom le azt a következtetést, hogy közösen meg kell állapodnunk abban, hogy ezen a ponton nem avatkozunk be. Sőt arra következtetek, hogy a nagyobb mértékű közös felelősségvállalásnak és szolidaritásnak közös beavatkozással kell együtt járnia. Egyszerűen eljött az ideje – azon túlmenően, amit Verhofstadt úrnak mondania kellett az eurókötvényekről és a pénzügyi támogatási mechanizmusokról –, amikor a következő reformlépésekről kell beszélnünk. Van Rompuy úr, ha az Ön munkacsoportja – amelyet Németországban folyamatosan *Arbeitsgruppe*-ként emlegetnek, ami egy kicsit visszafogottabban hangzik – félretolja a reformot, amelyre oly nagy szükség lenne, valójában a görög válság után egész Európa számára is csak a válságot jelezhetem előre. Elkerülhetetlen, hogy sokkal jobban összehangoljuk gazdaságpolitikáinkat, adópolitikáinkat, azt, hogy hogyan állítjuk össze az állami költségvetést, hogyan biztosítjuk a versenyképességet, valamint közösen kell felelősséget vállalnunk. A csúcstalálkozó mégsem biztosította ezeket, és úgy vélem, hogy az alapvető kötelezettségvállalásokat is elmulasztotta.

Ami az Európa 2020 stratégiát – az éghajlat kérdését – illeti, ha ezt a siker, illetve a kudarc bizonyítékának tekintjük, tulajdonképpen Connie Hedegaard várhatóan mit visz magával májusban Bonnba? Talán üres kézzel fog menni? Egyáltalán el kell-e utaznia Bonnba azzal, amit le tud tenni az asztalra? Kínos! Ismét eljött „Lady No” – Merkel kancellár asszony – ideje, hogy a saját dolgaival parádézzon. Kínos, hogy a Barroso úr által előterjesztett, már amúgy is gyengécske társadalmi-politikai célokat Németország, Merkel kancellár asszony újból tovább gyengítette.

Olyan sok negatív energia származott már Németországból. Olvastam, hogy amikor ez történt, több képviselő azt kívánta, bárcsak jönné vissza Helmut Kohl. Meg kell mondanom, nem voltam köztük. Valahogy még mindig másképp emlékszem Kohl kancellár időszakára, és akkor sem Európa jelentett mindent. Azt szeretném látni, hogy az európai fővárosokban felismerik, hogy a globalizáció, a globális válságok idején egyesíteni kell erőnket, hogy a politika végre közös politikává váljon.

Verhofstadt úr, örömmel fogadom arra vonatkozó felhívását, hogy még dolgozzunk az Európa 2020 stratégián. Végül is eddig három parlamenti munkacsoport kizárólag ezzel foglalkozott.

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Az Európai Tanács ülését követően a görögországi válság volt a vezető hír, de maga az ülés is fontos kezdeti lépéseket tett az Európa 2020 kezdeményezés terén. Képviselőcsoportom, az ECR azt szeretné, hogy az euróövezet azok miatt legyen sikeres, akik úgy döntöttek, hogy tagjai lesznek. Most rendkívül fontos az európai gazdaság egésze szempontjából, hogy a bizonytalanság ne okozzon kárt a kereskedelemnek és a tágabb értelemben vett európai gazdaságnak.

Természetesen még nem minden tagállam döntött úgy, hogy csatlakozik az egységes valutához, vagy soha nem választja ezt a lehetőséget. A jelenlegi válság szemlélteti, hogy sokan, többek között a brit konzervatív párt tagjai, miért is utasítják el az euróövezethez való csatlakozást, ami szükségszerűen egységes kamatláb-politikával, valamint azzal jár, hogy az árfolyamokat olyan tényezők határozzák meg, amelyeknek semmi közük a belföldi gazdasági helyzethez. Természetesen a mostani válság felszínre hozott bizonyos, az euróövezet jelenlegi kialakításával kapcsolatos alapvető problémákat. A problémák megoldása során azonban a válságot nem szabad ürügyként felhasználni az Európai Unió hatáskörének további kiterjesztésére.

Már hallhattunk nagyon zavaros beszédeket a nagyobb mértékű európai gazdasági irányítás szükségességéről. A brüsszeli hatalomcentralizáció nem jelent megoldást és nem lenne elfogadható. Görögországnak szüksége van a támogatásunkra és bátorításunkra, de nehéz arra kérni a külföldi adófizetőket, különösen az euróövezeten kívüli országokban, hogy egyenlítsék ki a számlát. Végére is természetesen csak maguk a görögök oldhatják meg a görög államadóssággal kapcsolatos problémákat, és sok sikert kívánunk a válságból való kilábalás érdekében tett erőfeszítéseikhez.

Most pedig rátérek az Európa 2020 kezdeményezésre. Örömmel fejezzük ki a Tanács által tett első puhatolózó lépések miatt. A jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság kapcsán soha nem feledkezhetünk meg arról, hogy már a válság kirobbanása előtt is óriási kihívásokkal néztünk szembe, például a kínai és a távol-keleti növekedéssel, valamint az energiaellátásunk terén egyre növekvő bizonytalansággal. Hosszú távú gazdasági kilátásaink az európai gazdaság mélyreható modernizációjától függenek, hogy boldogulhassunk egy egyre inkább versengő világpiacra.

Nem támogatjuk a kezdeményezés minden vonatkozását. Bizonyos területeket figyelmen kívül hagy, ahol szükség van innovációra, például a mezőgazdaságot, de határozottan támogatjuk a program általános törekvését és különösen az egységes piac folyamatos fejlesztését. Úgy gondoljuk, hogy gazdasági életünk központi pillérét a sikeres versenyképes vállalkozások alkotják; ők biztosítják a gazdasági fejlődést, ami elengedhetetlen a munkahelyteremtéshez és a források előteremtéséhez, amiktől olyan sok más dolog függ.

Fennáll a veszélye annak, hogy miközben a vállalkozások terheinek csökkentéséről beszélünk, folyamatosan ezzel ellentétben álló dolgokra szavazunk, tehát az Európai Unió valamennyi intézményének, így a Parlamentnek is, együttműködést kell folytatnia. A Bizottságnak el kell kerülnie, hogy olyan javaslatokat tegyen, amelyek terhet rónak az iparra, és nekünk itt a Parlamentben felelősségteljes magatartást és önmérsékletet kell tanúsítanunk. Az Európa 2020 kezdeményezés részeként meghatározott célok felülvizsgálatára a júniusi ülésen kerül sor.

Ma hadd fejezzem be azzal, hogy reményemet fejezem ki azzal kapcsolatban, hogy a gazdasági szabadságnak és reformnak az Európai Tanácson belüli támogatottsága jelentősen megszilárdul az elkövetkező hetekben – reményeim szerint ezt talán az Egyesült Királyság új konzervatív kormánya is elősegíti.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Jó dolog, hogy az állam- és kormányfők meg tudtak állapodni egy sürgősségi csomagról, de ez aligha tekinthető valódi európai megoldásnak. A német kormány a választások miatt taktikai megfontolásokból – Észak-Rajna-Vesztfáliával kapcsolatban – elég messzire ment, ami a populizmust illeti. A megállapodás a Merkel kancellár asszony és Sarkozy elnök úr közötti beszélgetéstől függött. Ez a csomag nem a polgárokat szolgálja. A finanszírozási mechanizmus célja, hogy – és most idézek – magába foglalja „a pénzügyi piacoknak a kockázati árak meghatározásához történő minél gyorsabb visszatérésére vonatkozó kezdeményezéseket”. A gazdaságpolitikai koordinációnak a Stabilitási és Növekedési Paktum sikertelen alapelveire kell épülnie. Az államtól és a polgároktól megtakarításokat várnak, míg a pénzügyi piacok – a bankok – értékelik, hogy kellő mértékű-e a megtakarítás. Ezt kétes eljárásnak tartom. Az EU-ban jelenleg 10% a munkanélküliségi ráta – 1998 óta most a legmagasabb. A 25 év alattiak több mint 20%-a munkanélküli. Nagyon konkrétan meg kell mondanunk, hogy hol akarunk megtakarításokat elérni. Különben a legrosszabbtól kell tartanunk.

Miért nem állapodott meg a Tanács a kohéziós és a strukturális alapok növeléséről vagy a hitelderivatívák kereskedelmének azonnali tilalmáról? Miért halasztotta el bizonytalan időre a szegénységnek az EU-n belüli leküzdésére vonatkozó konkrét célokról szóló megállapodást? Egyébként nem azt mondom, hogy szándékosan tették ezt, de tulajdonképpen az elhalasztás határozatlan ideig tart. A szegénység elleni küzdelem évében ezt botrányosnak tartom. Ez év júniusa már túlságosan késő.

Nigel Farage, az EFD képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Ma egy nagy ember – Európa elnöke – jelenlétében tartjuk ülésünket. Olyan fontos ember, hogy nem érheti bírálat, szemrehányás; Ő a modern politikai osztály királya. Napjaink Zeusza, aki a „Berlaymont hegyéről” akar irányítani bennünket – és jaj annak, aki kétségbe vonja tekintélyét vagy méltóságát, mert súlyos büntetésben részesül!

Ami engem illet, amikor legutóbb találkoztunk és szerettem volna mondani egy-két dolgot, a Parlament a lehető legnagyobb bírságot szabta ki! Közölték, ha bármi olyat mondok, ami felzaklatja Önt, kikapcsolják a mikrofont. Nos, milyen árat kell fizetni a szólásszabadságért, a demokráciáért?

Ma visszatért hozzánk, és most már Sarkozy úr és Angela Merkel jóváhagyásával Ön 500 millió ember új gazdasági kormányának vezetője, aki elindította 10 évre szóló tervét – közzétette kívánságainak listáját. Kíváncsi vagyok, vajon emlékszik-e arra, hogy mi történt a legutóbbi 10 éves tervvel, amely 2000-ben indult útjára. Mégpedig ebben a Parlamentben, nagy éljenzések közepette, aztán teljes és tökéletes kudarcot vallott, még mielőtt beütött a globális recesszió.

Tulajdonképpen minden központosított uniós terv megbukik. Vegyük csak a katasztrofális, végzetes közös halászati politikát. Most az Ön imádott eurója bukott meg; politikai szempontból az első nagyobb akadálynál kudarcot vallott. A csúcsalálkozón képtelen volt előállni egy tervvel, és nem tudja megszabadítani Görögországot anélkül, hogy a Nemzetközi Valutaalap közbelépne, hogy legalábbis ideiglenesen megmentsse az euróval kapcsolatos álmát.

És mégis, Van Rompuy úr, úgy tűnik, hogy Önnek az a terve, hogy bár vesztesre állunk, kudarcot vallunk, de még nincs elégünk ebből; legyünk még inkább európaiak; legyen még több kudarc! Ami igazán számít az az, hogy sérül a demokrácia. Önt nem választottuk meg. Ön nem elszámoltatható, és nincsenek olyan mechanizmusok, amelyek segítségével az európaiak eltávolíthatnák Önt. Zeusz elrabolta Európát, és attól tartok, hogy Ön a demokráciánkat rabolja el. Ön csak azért lehet itt, mert a Lisszaboni Szerződést a briteknek megígért népszavazás megtagadásával vitték keresztül. Ami minket illet, ez az ügy még nincs lezárva. Emberek harcoltak és haltak meg azért, hogy független, autonóm demokratikus nemzetté válhassunk, amely megválaszthatja és leválthatja vezetőit. Azok, akik hisznek a demokráciában, nem fogadhatják el az Európai Unió elnökének posztját.

Barry Madlener (NI). – (NL) Elnök úr! Farage úr, köszönöm Önnek, hogy ismét nagyon sok európai nevében szólalt fel, akik nem szeretik ezt az Európát.

Ez a vita egy hatalmas ámtítás. Herman Van Rompuy, az új álelnök, akit a színfalak mögött választottak meg, gratulált Barroso elnök úrnak és a Bizottságnak Görögország pénzügyi megmentéséhez. Természetesen ez megint a holland adófizetőkön csapódik le, akiknek újból mélyen a zsebükbe kell nyúlniuk. Ne felejtjük el, hogy Görögország évekig hamis számadatokkal vezette félre az európai országokat. Van Rompuy úr, Ön azt állítja, hogy kemény intézkedések megtételére készítette Görögországot. Kemény intézkedésnek számít a nyugdíjkorhatár 61-ről 63 évre történő emelése? Az európai munkavállalók többsége legfeljebb csak álmodhat erről; sőt a holland kormány a nyugdíjkorhatár 65-ről 67 évre történő emelését tervezi. A görög munkavállalók 63 évesen nyugdíjba mennek, és nekünk kell fizetni a költségeket.

Mi történt az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja kemény kijelentéseivel? A Holland Kereszténydemokrata Párt (CDA), amelyet Wortmann-Kool asszony képvisel, néhány héttel ezelőtt még azt hajtogatta, hogy a holland adófizetők pénzéből egy cent sem kerül Görögországba. Angela Merkel is azt mondogatta, hogy a görög nyugdíjakra egyetlen centet sem ad. És most mégis mi történik? Megváltoztatták véleményüket; meghátráltak. Nyilvánvaló, hogy az általuk mondottak semmit sem érnek. Most pedig a görögök a meghamisított számadatok ellenére pénzügyi támogatásban részesülnek, és ki lesz a következő? Portugália, Spanyolország, Magyarország? Mondják meg! Még a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportja is – ahová Verhofstadt úr és tulajdonképpen a Szabadság és Demokrácia Holland Néppártból (VVD) van Baalen úr is tartozik – kedvezményes kamatozású kölcsönöket ígér a nehéz helyzetben lévő országok számára, valamint az Európai Valutaalap létrehozását ígérgeti. Van Baalen úr, miért nem mond ellent Verhofstadt úrnak? Világos és egyszerű, hogy ez a választók félrevezetése: a választásokon kevesebb európai részvételt ígért, de még csak több lett belőle. Az Ön saját képviselőcsoportja támogatja ezt. Hölgyeim és uraim, az Európai Unió nem a problémák megoldása, hanem okozója.

Herman Van Rompuy, az Európai Tanács elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Elég röviden válaszolok. Van néhány olyan alapvető igazság, amelyre emlékeztetnem kell Önöket. Az első az – és ezt újra és újra hallhattam itt, de nem elégszer, hogy méltányoljam –, hogy azon problémák, amelyeket először meg kell oldanunk, egy olyan országban tapasztalhatók, ahol költségvetési szabálytalanságokat követtek el. Ezeket helyre kell hozni. Intézkedéseket kell tenni, hogy ez máskor ne fordulhasson elő.

Ezért az alapoknál kell kezdenünk: a költségvetési hagyományoknál. Korábban ezért hoztuk létre a Stabilitási és Növekedési Paktumot. Egyesek szankciók, büntetések és kemény hozzáállás mellett érvelnek. Ugyanakkor itt van a Stabilitási és Növekedési Paktum, amellyel kapcsolatban fel kell hívnom a figyelmet arra, hogy bizonyos országokban nem segített.

A görög kormány tett bizonyos intézkedéseket, néhány bátor intézkedést, amelyeket helyeslek. Ezeket az informális Tanács február 11-i nyilatkozata állapította meg. Arra kértük Görögországot, hogy tegyen meg bizonyos intézkedéseket. Megtette; vállalta a felelősséget. Most már folytatni kell a megkezdetteket, és teljesen tisztában vagyok azzal, hogy a görög kormánynak milyen kényes és nehéz helyzetben kell előrehaladnia. Mindazonáltal az intézkedéseket végre kell hajtani.

A görög kormány meg van győződve arról, hogy az ismert kamatkülönbözetek csak akkor fognak csökkenni, ha a költségvetési fegyelem egész politikájának eredményei láthatók lesznek. Ez a meggyőződése. Az alapigazság tehát, hogy a megoldást a problémák gyökerénél kell kezdenünk; azaz egy adott ország és más országok költségvetési problémáinál.

A második, hogy a görög kormány teljes egyetértést mutatott az Európai Tanács következtetései tekintetében. Rákényszeríthetjük az embereket, hogy legyenek boldogok, de ők teljesen egyetértettek. Az ülés előtt, alatt és után is tapasztalhattam, hogy egyetértenek. A harmadik az, hogy még nem kértek pénzügyi támogatást. Tegnap mondták el újra. E három alapigazságra szerettem volna emlékeztetni Önöket.

A következő pont – és ennek felvetését Wortmann-Kool asszony kérte –, hogy a Parlament elnökével és másokkal együtt meggyőződjünk arról, hogyan tudunk együttműködni a Parlamenttel a munkacsoport megbízatásának ideje alatt.

Ami a munkacsoportot illeti, egyetértek azokkal, akik szerint ambiciózusnak kell lennie. Nem hozok fel korábbi példákat. A történelem soha nem ismétli önmagát, és semmiképpen sem ugyanolyan formában. Ennek a fontos munkacsoportnak nagyon ambiciózusnak kell lennie. Az átéltságból minden levonható tanulságot le kell vonnunk. Minden levonható következtetést le kell vonnunk.

Sokkal inkább a megelőzésre kell helyeznünk a hangsúlyt. A megelőzést kell a középpontba helyeznünk és nem csupán költségvetési szempontból, hanem a végrehajtott gazdaságpolitika tekintetében is. Erre nem azért van szükség, hogy a gazdaságpolitika végrehajtásában átvegyük a nemzeti kormányok helyét: végül is természetesen az övék a felelősség! Ugyanakkor úgy is középpontba helyezhetjük a megelőzést, hogy az ne veszélyeztesse az egységes valutát – az eurót – vagy a közös piacot, a belső piacot. Ne veszélyeztessük ezeket! Ez a felelősség viszont az EU-ra hárul. Mindenre a saját felelőssége. Tehát gazdasági szempontból is a nagyobb mértékű megelőzést kell szorgalmaznunk.

Szeretném emlékeztetni Önöket arra – és ez nem hangzott el a felszólalások során –, hogy a versenyképesség problémája alapvető jelentőségű. Nem csak költségvetési problémáink vannak: a költségvetési problémákat gazdasági okok váltották ki. Meg kell oldanunk ezeket, mert ha nem foglalkozunk velük – ismét kimondom –, veszélyeztetni fogjuk a közös piacot.

Ezért mindezt meg fogjuk fontolni. Ennek kapcsán is le kell vonnunk minden lehetséges tanulságot a koordináció, a felügyelet és bizonyos bevezetendő új mechanizmusok tekintetében. Több olyan elképzelést is hallottam itt a Parlamentben, amely teljesen megalapozott és elfogadható, amelyeket tanulmányoznunk kell.

Csak azért, mert nem vitatom meg a tartalmukat, nem kell azt gondolni, hogy elfeledkeztem róluk, vagy hogy a munkacsoport el fogja felejtetni őket. Jó néhány elképzelés tetszik, amelyekről már hallottam, és amelyek ma délután kerültek szóba. Nyílt vitát fogunk folytatni róluk a munkacsoportban. Ahogy az előbb is mondtam, meggyőződünk arról, hogyan tudunk együttműködni a Parlamenttel a munkacsoport megbízatásának ideje alatt.

Ami az Európa 2020 stratégiát illeti, hölgyeim és uraim, úgy gondolom, hogy az Európai Bizottság valóban megragadta az európai szociális modell lényegét. Vannak gazdasági, környezetvédelmi és szociális célkitűzések. Ennél fogva a szociális és környezeti szempontból kiigazított piacgazdaság kiváló elképzelése célkitűzéseink közé tartozik.

Öt célkitűzésről döntöttünk, köztük a társadalmi befogadásról; a Szerződés alapján ez az Európai Unió hatáskörébe tartozik. Döntöttünk a társadalmi befogadásról és többek között a szegénység elleni küzdelemről. Biztosíthatom Önöket arról, hogy amikor péntek délelőtt megvitattuk az öt célkitűzést, azokat senki nem vonta kétségbe, és júniusban mind az öt tekintetében mennyiségileg meghatározható és meghatározott célokkal fogunk előállni. Arra kérem azokat, akik türelmetlenek, hogy legyenek még egy kis türelemmel – júniusig –, valóban el fogjuk érni a meghatározott célt.

Jómagam és Barroso elnök úr is sokat tettünk – és előzékenyen azt mondom, hogy ő még többet tett nálam is – azért, hogy ez az öt célkitűzés bekerüljön az Európai Unió programjába és annak része is maradjon. Természetesen voltak nézeteltérések, de úgy gondolom, hogy meggyőztük kollégáinkat – az Ecofin Tanácsban, ahol én is részt vettem, az Általános Ügyek Tanácsában és az Európai Tanácsban –, hogy a szociális, gazdasági és környezetvédelmi szempontok közötti egyensúlyt fenn kell tartani az EU 2020 stratégiával kapcsolatos megközelítés során. Ha még nem került sor a finomításra, biztosíthatom, hogy júniusban meglesz.

Előttünk van még a pénzügyi szabályozás egész problémája is, amire egyesek helyesen emlékeztettek bennünket. Kialakult egy olyan tendencia, hogy felejtjük el nagyon gyorsan. De továbbra is foglalkoznunk kell ezzel a problémával. A Parlamentnek jelentős szerepe van a pénzügyi szabályozás terén. Ugyanakkor a G-20 csúcstalálkozón megállapodás született egy teljes programról, mert vannak olyan intézkedések, amelyekről csak globális szinten dönthetünk. Ezzel kapcsolatban remélem – és mindent meg is teszek –, hogy az EU határozott és egységes álláspontja érvényesülhessen.

A G-20-ak kemény munkát végeztek a válság kirobbanásakor. A recessziót követően kemény munkára van szükség. A válságnak még nincs teljesen vége, a recesszióknak azonban igen. Ahogy azonban a bevezetőmben elmondtam, sokkal nehezebb megállapodásra jutni, amikor a dolgok egy kicsit már jobban mennek, mint a vihar közepette, problémákkal körülvéve.

Ezért a G-20-aknak, létrehozójuk, az Európai Unió támogatásával igen fontos programjuk lesz júniusban Torontóban, majd az év második felében Dél-Koreában.

Én valóban úgy gondolom, hogy az Európai Tanács ülésén elkerültük a legrosszabbat – és a politikában időnként ez is cél lehet –, és leraktuk a szolidaritási mechanizmus alapjait. Ismételtelen elmondom, hogy Görögország a költségvetés tekintetében hatalmas erőfeszítéseket tett, jelenleg nem is kér semmit, és úgy nyilatkozott, hogy egyetért ezzel a mechanizmussal.

Határoztunk egy gazdasági stratégiáról, amelyhez öt célkitűzést jelöltünk ki; nem hatvanat, hanem ötöt. Ezeket nemzeti szinten fogjuk megvalósítani. Júniusban minden tagállamnak be kell nyújtania a következő évekre vonatkozó tervét. Megvizsgáljuk a helyzetet. Tényleg úgy gondolom, hogy megteremtettük a jövőbeni fellépés alapjait.

Úgy is fogalmazhatunk, hogy a munkacsoport a megfontoltságot testesíti meg. Hogyan lehetséges mindez előkészületek nélkül? A türelmetleneknek azt mondom, hogy év végére, és már nincs is sok idő addig, csak kilenc hónap – de kilenc hónap alatt sok mindent el lehet érni, ugye ebben egyetértetek velem? –, megpróbáljuk elvégezni azt az ambiciózus feladatot, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk annak megakadályozása érdekében, hogy az általunk átélt válság soha ne fordulhasson elő.

(Taps)

Elnök. – Köszönöm, Van Rompuy úr. Köszönöm, hogy lényegre törően válaszolt az észrevételekre. Előfordultak bíráló megjegyzések, mindannyian hallhattuk. Ezek elkerülhetetlenek egy ilyen vitában. Egy igen fontos dologról beszélünk. Nem csak arról, hogyan lábalkunk ki a válságból, vagy hogyan segítsünk egy országnak – amely tagja az euróövezetnek –, amelyik bajban van, hanem arról is, hogy a következő 10 évben hogyan tudunk fejlődni. Ez tehát kulcsfontosságú kérdés. Mindezek mellett még foglalkoznunk kell az éghajlattal kapcsolatos témákkal. Tehát még egyszer szeretnék köszönetet mondani Önnek, Van Rompuy úr, azért, hogy néhány kérdésre gyors választ adott. A munkacsoportok természetesen rendszeresen meg fogják vitatni ezeket a kérdéseket a három európai intézménnyel, hogy közös stratégiát dolgozhassunk ki. Az Európai Parlament készen áll erre.

Maroš Šefčovič, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, én is a kezdeti vitára szeretnék reagálni.

Szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek a sok kitűnő ötletért, a kiváló javaslatokért és az építő kritikáért is, mert ez segíti munkánk folytatását.

Az Európai Tanács elnökével együtt én is nagyon nyílt voltam annak érzékeltetésében, hogy milyen nehéz helyzet alakult ki az Európai Tanácsban. Nagyon nyíltak voltunk a görög helyzet megoldásával és az Európa 2020 stratégiával kapcsolatos különbségek és nézeteltérések feltárásában, és mindketten elmondtuk, hogy szerettünk volna megfelelőbb megoldásokat találni.

Ugyanakkor a való életben kell intézkednünk, ahol nagyon gyakoriak az ellentétes elképzelések, és mindig kompromisszumra kell törekedni. Mi is ezt tettük, és végül az adott körülmények között megtaláltuk a legjobb megoldást.

Úgy gondolom, senkinek nem teszünk jót, ha lebecsüljük, amit elértünk, mert végül is van megoldásunk Görögország helyzetére és az euróövezetre. Nagyon szoros összeköttetésben vagyunk a görög hatóságokkal és a nemzetközi közösséggel, és biztos vagyok benne, hogy szükség esetén, valamint Görögország kérésére az egész euróövezet és a Bizottság mobilizálná forrásait és az ország megmentésére sietne. Tehát rendelkezésre állnak a mechanizmusok, az eszközök, és adott esetben készek vagyunk ezeket felhasználni.

Szeretném megköszönni az európai parlamenti képviselőknek, hogy támogatták az Európa 2020 stratégiát. Csak egyet tudok érteni az Európai Tanács elnökével abban, hogy rendkívül optimisták vagyunk a stratégia jövőjét illetően, valamint abban a tekintetben, hogy a célkitűzésekkel kapcsolatban sikerül politikai megállapodásra jutni. Azért is, mert az Európai Unió vezetői tudják, hogy e célkitűzések rendkívül fontosak az európai életforma megőrzése szempontjából. Tisztában vannak azzal, hogy amennyiben sikerül ezeket megvalósítani, garantálhatjuk, hogy 10 éven belül Európa a nemzetközi vezető hatalmak közé fog tartozni, igen versenyképes gazdasággal és az Európában napjainkban meglévő erőteljes szociálpolitikákkal a háttérben.

Tehát most azt vitatjuk meg, hogyan motiválhatjuk jobban a tagállamokat, és hogyan számíthatjuk ki jobban a célkitűzéseket, hogy a jövőben pontosabbak legyenek és jobban nyomon követhetők. Biztos vagyok abban, hogy a Parlament segítségével megvalósíthatjuk e célokat, és az Európai Tanács júniusi ülését kedvező eredménnyel zárhatjuk.

Ezenkívül szeretném megismételni Van Rompuy elnök úr észrevételeinek egyik konkrét elemét, amely a G-20-ak előkészítésével kapcsolatos. Oly sokat tehetünk az EU-n belül. Összehangolhatjuk erőfeszítéseinket, és jobban teljesíthetünk európai keretek között. Az is nyilvánvaló azonban, hogy ki akarunk lábalkni a válságból, és a jövőben jobb világban szeretnénk élni, globális koordinációra van szükség, különösen olyan fontos kérdésekben, mint a makrogazdasági stabilitás, gazdaságpolitika, valamint a rendkívül kényes pénzügyi területtel kapcsolatos intézkedések.

Az EU pontosan ezt tervezi, a Bizottság pedig hamarosan megfelelő javaslatokkal fog előállni. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan nagyon eredményes vitát fogunk folytatni ezekről a javaslatokról.

Gunnar Hökmark (PPE). – Elnök úr! Mindenekelőtt azt szeretném mondani azoknak, akik új intézményeket, új szabályokat és új alapokat szeretnének feltalálni, hogy véleményem szerint a szabályok figyelmen kívül hagyása miatt kialakult problémák nem oldhatók meg új szabályok létrehozásával. Be kell tartanunk a szabályainkat. Ennek a válságnak az egyik legnagyobb tanulsága, hogy soha nem engedhettük volna meg, hogy ilyen deficitek alakuljanak ki.

A második megjegyzésem azzal kapcsolatos, hogy mi – mindannyian – tettük ezt lehetővé, mert könnyítettünk a szabályokon, és tudom is, hogy ki állt ennek az élén. Ha tehetek bíráló megjegyzést, akkor azt mondom, hogy előnyben részesítem az ambiciózus reformokat az ambiciózus célkitűzésekkel szemben. Úgy vélem, túl sokat beszélünk az ambíciókról és túl keveset a cselekvésről. Észrevettem, hogy amikor a cselekvésről van szó, a Bizottság és időnként a Tanács is arról beszél, hogy a tagállamoknak mit kellene tenniük, ahelyett hogy arról esne szó, hogy mit tehetünk közösen az Európai Unióban.

Üdvözlöm a munkacsoport létrejöttét, de nem vesztegethetünk túl sok időt, mert tisztában vagyunk azzal, milyen sok konkrét teendő vár ránk: a bürokrácia csökkentése és felszámolása; annak biztosítása, hogy európai szinten többet fektessünk be a kutatásba és a tudományba; a költségvetés módosítása, hogy nagyobb mértékű növekedést és innovációt tegyen lehetővé; annak biztosítása, hogy a szolgáltatásokról szóló irányelv végrehajtása és új területekre való kiterjesztése révén előrelépést tehetünk a tudásalapú gazdaság terén; a munkaerő-piaci mobilitás biztosítása; annak biztosítása, hogy azért fejlesztjük a pénzügyi piacokat, hogy stabilabbak legyenek, de ne legyenek protekcionistaik – mert szeretném közölni a Bizottsággal, hogy a pénzügyi piacokkal kapcsolatos új protekcionizmus kialakítása nem segíti az európai gazdaságot. Ha megsemmisítjük a transzatlanti tőkepiac lehetőségeit, az nem segít Európán. Tehát tisztában vagyunk a teendőinkkel. Jó lenne egy munkacsoport, de még jobb lenne, ha nem lenne.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Érdeklődéssel figyeltem a Tanács elnökének és a Bizottság alelnökének bevezetőjét, és meg kell mondanom, hogy nem győztek meg a következtetéseik.

Nem győztek meg az Európai Tanács márciusi ülésének következtetései, mert – a jelenkori európai történelem legjelentősebb szereplői mellett – a közösségi eszme és a közösségi módszer hanyatlásának lehetünk szemtanúi. Tekintettel a világban történtekre, ez aggaszt bennünket; jobban mondván, bizonyos vonatkozások aggasztanak bennünket.

A görög ügy pusztán szemlélteti, milyennek kellene lennie Európának, de ez még nem valósult meg. Ezért felhívjuk az Európai Bizottságot, az alelnököt, aki az elnököt képviseli, valamint a Tanács elnökét, hogy fogadjanak el egy határozott politikai kezdeményezést, egy jogalkotási kezdeményezést: a Bizottságnak meg kell határoznia a menetrendet, a Tanácsnak pedig biztosítania kell, hogy nem követjük a kormányok nyomdokait, amelyek hatalmát és hatékonyságát túl gyakran korlátozzák küszöbön álló választási kérdések – tegnap Franciaországban és Olaszországban, holnap az Egyesült Királyságban és Németországban –, ami megbénítja a kormányok működését.

Van Rompuy úr, Önnek nem csak elő kell segítenie a folyamatokat, hanem Európa számára ösztönző erőt is biztosítania kell, és számítunk az Ön demokratikus és Európa-párti hozzáállására annak biztosítása érdekében, hogy ez az új lendület előnyös lesz Európa számára. Már nem elegendő a célok kitűzése, az eszközöket is meg kell határozni. A célokban egyetértünk, ahogy a lisszaboni stratégiában is egyetértettünk.

De mégis milyen eszközöket alkalmazzunk? Végül is szövetségi költségvetést akarunk – nevezzük így –, amely a GDP legalább 2%-ának felel meg? Be akarjuk vezetni az eurókötvényeket, az európai befektetési és kincstárjegyeket, hogy politikailag megerősítsük Európát, ami nélkül semmire sem jutunk?

Mindenekelőtt tisztában kell lennünk azzal, hogy sikerül-e meghatározni az új Európát, valamint – az Európai Parlamenten belüli és kívüli európai politikai erők közötti új kapcsolat révén – meg tudjuk-e határozni, hogy valójában napjaink Európájában mi különbözteti meg, és mi választja el a konzervatívokat és a haladó szelleműeket, azokat, akik politikai szempontból egységesebb Európát szeretnének, valamint azokat, akik csak egy nagyobb egységes piacot.

Lena Ek (ALDE). – Elnök úr! Két olyan kulcsszó van, amit nagyon hiányolok a Tanács következtetéseiből, mégpedig az „átláthatóság”-ot és a „bátorság”-ot.

Először is ami a gazdasági irányítást illeti, ha nincs bátorságunk és az átláthatóság sem biztosított ahhoz, hogy valós adatok, statisztikák felhasználásával a tényleges helyzet alapján dolgozzunk, és következőképpen az Európai Unió belüli barátok között intézkedünk, annak káosz lesz a vége.

Évek óta tudjuk ezt. Amikor Van Rompuy úr arról beszél, hogy le kell vonnunk a tanulságot, akkor eszembe jut, hogy hosszú-hosszú évekig levontuk a tanulságokat a Parlament plenáris ülésének vitái keretében. Most már a statisztikai adatok alapján kell cselekednünk, máskülönben – egy bibliai példával élve – döntéseinket, házunkat homokra építjük, és tisztában vagyunk azzal, hogy ez tarthatatlan.

Azt is tudjuk, hogy azon országok, amelyek megsértették a Stabilitási és Növekedési Paktumot az euróövezetbe tartoznak. Ezért még égetőbb, hogy őszinték és határozottak legyünk, biztosítsuk az átláthatóságot és legyünk bátrak.

Amint azt több felszólaló is elmondta, el kell rugaszkodnunk a nyílt koordinációs módszerektől is. Napjainkban ez egy rejtett koordinációs módszert jelent. Nyílt, kötelező célkitűzésekre van szükségünk, valamint jutalmazásra és büntetésre, hogy a tagállamok végrehajtsák azt, amit elhatároztunk.

A fenntartható és inkluzív növekedéssel kapcsolatban tudjuk, hogy a „fenntartható”-t úgy kell értelmezni, hogy környezetbarát; az „inkluzív”-ot pedig úgy, hogy szociális szempontból inkluzív. Miért félünk annyira a növekedéstől? Gazdasági növekedésre van szükségünk, és ezt határozottan ki kell fejtenünk az Európa 2020 stratégiával kapcsolatos következtetésekből.

Az éghajlat kérdésében ez a menetrend és a tárgyalási mód ahhoz fog vezetni, hogy egyre csak körbeforgunk. Egy dologra haladéktalanul szükségünk van, ez pedig az energiahatékonyság. Bátran elő kell terjeszteni az energiahatékonyságra vonatkozó javaslatokat. Tisztában vagyunk azzal, hogy ez munkahelyeket teremt és növeli a versenyképességet.

Végül ami a Parlament szerepét illeti: nem elegendő a konzultáció. Amikor akadályokról beszélünk, jelentős projektekről, együttműködésről van szó, és ehhez sokkal több szükséges konzultációnál.

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Elnök úr! Van Rompuy úr, az emelvényen! Az Európai Konzervatívok és Reformerek belga küldöttségének vezetőjeként üdvözlöm Önt a Parlamentben.

Szeretnék kérdezni valamint az Európa 2020 stratégiáról. Egyetértek Önnel abban, hogy a következő 10 évben az lesz a nagy kérdés, hogy Európa képes lesz-e a túlélésre. A kérdés az – egy amerikai szólással élve, amelyet talán már idéztem egyszer-kétszer –, hogy „Az asztalnál vagy a menüben van a helyünk?” Ez mindnyájunkra érvényes. Ennélfogva van egy konkrét kérdésem is egy többször felvetett elképzeléssel, azaz azzal kapcsolatban, hogy az Európai Unió, az Egyesült Államok és Kanada között jöjjön létre egy észak-atlanti szabadkereskedelmi térség. Ez nem egy forradalmian új elképzelés, nem is az én ötletem. Úgy gondolom, hogy Merkel kancellár asszonytól származik még 2007-ből, és nem találok nyomát. Azzal az ambícióval kapcsolatos, hogy az Unió kívül keressünk nyitott piacokat, amikor a protekcionizmus felüti a fejét. Kizárólag a nyitott piacok, az innováció és versenyképesség révén erősíthetjük meg gazdaságunkat, nem pedig az európai alapokból származó szubvenciókkal. Ezért arra kérem Önt, hogy tekintsen az EU-n kívülre, és ezt a szempontot is építse be a az Európa 2020 stratégiába, mivel egyedül ez menthet meg bennünket. Ha nem, akkor a globalizált világ számára Bruges városa leszünk.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr! Tegnap láthattuk, mennyit ér az Európai Tanács határozata, amelyet ma vitatunk meg: a görög kormány nevét nem vállaló tagjának kijelentését követően a hírügynökségek bejelentették, hogy Görögország nem tart igényt a Nemzetközi Valutaalap bevonására. Egy újabb féktelen spekuláció a történelmi mértékű hitelkamatlábról. A terv megbukott. A piacok, amelyekre Ön hivatkozott, a Nemzetközi Valutaalapot választják, hogy lássa el a felügyeletet Görögország és más európai gazdaságok tekintetében.

Ezzel a határozattal a Nemzetközi Valutaalap az Európai Unió, az euróövezet gyámjává válik. A Nemzetközi Valutaalap törvénytelen bevonására vonatkozó határozattal – vajon melyik szerződés és melyik cikk rendelkezik az IMF belső ügyekbe való bevonásáról? – a gyengébb gazdaságok és társadalmi rétegek rovására Önök szigorúbb stabilitási paktumot vezetnek be. Milyen szolidaritási mechanizmus jött létre, tekintettel arra, hogy már készülöben volt a kényszerítésre és nyomásgyakorlásra vonatkozó mechanizmus?

Görögországon kívül Spanyolország és Portugália kemény „anti-grassroots”, a polgárok ellen irányuló intézkedéseket tesz, hogy elkerülje, hogy ugyanilyen sorsra jusson, aminek következtében nő a szegénység, a munkanélküliség, a növekedés lassul és a recesszió mélyül.

Az Európai Unióban ma már egyedül a szociális dömping az egyetlen versenyképes eszköz. Ez már nem a szolidaritás és a kohézió Európája.

Mara Bizzotto (EFD). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A gazdaságpolitikai koordináció, a növekedés, foglalkoztatás, innováció, társadalmi befogadás tartoznak az Európa 2020 stratégiának a jelszavai közé, azon stratégiának, amely a lisszaboni stratégia után feltételezhetően kivezeti Európát a válságból, amely gyengíti az európaiak vásárlóerejét és -kedvét.

Tíz évvel a lisszaboni hisztéria első fordulóját követően ez az új recept, amelyet az a veszély fenyeget, hogy az európai gazdaság fogyókúrájává válik. Az új stratégia legfontosabb pontjainak vizsgálatát követően nem igazán fedezhető fel különösebb újítás. Ha eddig még nem jöttünk volna rá, a következő évtized Európája ugyanaz lesz, amelyiknek a kudarca miatt most siránkozunk.

Az Európa 2020 stratégia ennek az Európának a végzetes eljárási módja miatt katasztrofális, amely utánozni szeretné a tervgazdálkodásos dirigizmust és állami irányítást, amely hosszú ideig jellemezte a nemzeti politikákat, és amely büntetéssel sújtotta a spontán termelő erőket és helyi szerveket. Ma tulajdonképpen Európa Brüsszel hatalmát díjazza, és akadályozza decentralizált szerveinek közvetlenebb és eredményesebb tevékenységét.

A Régiók Bizottságának véleményéből veszem a végszót és megjegyzem, hogy egy valóban innovatív stratégiának mindenekelőtt meg kell fordítania a centralizált és a decentralizált szint közötti hatalmi egyensúlyt. Erre van szüksége Európának: tényleges szubszidiaritásra és valódi szövetségi rendszerre.

Az európai történelem figyelmeztetett a következő nézetre: az államilag ellenőrzött centralizmus tönkreteszi a gazdasági és a társadalmi jólétet, ha nem a gazdaság támogatására, hanem jellegének alakítására törekszik.

A szavakat félretéve az európaiak, a fiatalok, valamint a kis- és középvállalkozások – azaz Európa termelő erejének 99%-a – nem megvalósíthatatlan európai növekedési stratégiákat akarnak, hanem decentralizációt, valamint a politikai és hivatalnoki elit utasításaitól való szabadságot.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Elnök úr! Swoboda úr! Ön szolidaritásról beszélt és arról, hogy nem szabad várni a válság kirobbanásáig azzal, hogy a jó barátainkkal közöljük a problémát. Ezzel kapcsolatban felmerül bennem az a kérdés, hogy miért nem tájékoztatta előzetesen a problémáról görögországi szocialista barátját. Tudott Ön egyáltalán bármit is a görögországi pénzügyi egyensúlyhiányról?

Ezenkívül ennek kapcsán bennem teljesen természetesen felvetődik a felelősség kérdése is. Ki felelős azért, hogy Görögország téves költségvetési adatokat közölt? Ezt tisztázni kell és mindenekelőtt biztosítani kell a teljes átláthatóságot. Erre csak azért van szükség, hogy a felelősöket felelősségre lehessen vonni, és garantálni lehessen a meglévő alapszabályok betartását.

De mindig csak beszélünk az új alapszabályokról és megoldásokról. Ezek már jó ideje napirenden vannak! Az a probléma, hogy a bankok és az érdekképviselői szervezetek nyomására a politikusok annyi lyukat hagynak ezekben a megoldásokban, mint amennyi a svájci sajtnak van. A függetlenség ezért olyan nagyon fontos a politikában.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Elnök úr, Van Rompuy úr, Šefčovič úr! Van Rompuy úr, először egy formai kérdésről szeretnék szót ejteni, azaz arról, hogy szokás szerint a Parlament elnöke felszólal, de a jegyzőkönyvben nincs nyoma a felszólalásának.

Nem kapott meghívást, vagy itt egy hiba van a jegyzőkönyvben? Szeretném megtudni, mit gondol erről.

Ezenkívül szeretném ismét közölni, hogy a Parlament – legalábbis egyesek – méltányolják, hogy el tudott jönni ide előkészíteni az Európai Tanács üléseit, ahelyett hogy a Tanácsot küldte volna, amely nem tagja az Európai Tanácsnak.

Ön azt mondta, hogy nem diktátor; Ön kitűnő demokrata. Ön nem csupán szemlélődő; azt mondta, hogy előmozdítja a dolgokat. Van Rompuy úr, legyen politikai szereplő, jöjjön és kérje politikai támogatásunkat; biztosítjuk Önnek.

Most pedig több kérdést szeretnék megvitatni, a mezőgazdasággal kezdeném.

Szeretném megköszönni Önnek, Van Rompuy úr, hogy az állam-, illetve kormányfőkkel együtt korrigálták azt, ami sajnálatos módon kimaradt az Európai Bizottság dokumentumából, mivel ez utóbbi nem tesz

említést a mezőgazdaságról, és Ön nagyon helyesen kiegészítette a dokumentumot az Európai Unió egyik történelmi jelentőségű politikájával, azaz a mezőgazdasággal, amely az európaiak jólétét befolyásoló tényező.

Másodszor, úgy gondolom, hogy az Európa 2020 dokumentum nem biztosít elég ambíciót az Európai Unió számára ahhoz, hogy nemzetközi szereplővé váljon, különösen, ha a nemzetközi kereskedelemről van szó. Mivel a nemzetközi szinten az Unió képviselőjeként lépünk fel, partnereink számára is viszonyosságot kell követelnünk. Örülök, hogy Obama elnökkel együtt elértük a viszonyosságot a szállítógépekre vonatkozó EADS-projekt tekintetében.

Ezenkívül javasolom, Van Rompuy úr, hogy Buzek elnök úrral közösen vessék be politikai befolyásukat, hogy meghívassuk Obama elnök urat, hogy beszédet tartson az Európai Parlamentben. Ha nem tud eljönni, akkor talán majd az alelnök, Joe Biden ellátogat hozzánk.

Azzal szeretném befejezni mondandómat, hogy javasolom, hogy – most hogy már határozatot hoztunk az európai szolidaritásról – tagállami és uniós szinten is vezessünk be egy makrogazdasági és pénzügyi információs rendszert a közszférában, amelyet a Számvevőszék tanúsít, hogy megbízható, uniós szintű adatokkal rendelkezessünk.

Elnök. – Meghívást kaptam az Európai Tanács ülésére, hogy mondjak bevezetőt, amely az interneten elérhető – e-mailben is el tudom küldeni Önnek. Remélem, figyelembe veszik; természetesen ismertettem az Európai Parlament álláspontját. Még aznap vitát folytattunk a görögországi válságról és néhány más kérdéssel. Általánosságban ismertettem az Európai Parlament álláspontját. Körülbelül 15–20 percig beszéltem a legfontosabb témákról. Nyugodtan elolvashatja; elküldöm majd Önnek.

Ami az Egyesült Államokat illeti, két héten belül odautazom, szóba lehet hozni az Ön javaslatát is.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Elnök úr, Van Rompuy úr! Négy észrevételem van.

Az első a munkacsoport megbízásával kapcsolatos, amelyet Önre bízta a túlzott hiány esetén követendő eljárással és a válsággal kapcsolatban: ne foglalkozzon ezzel, mert ha megteszi, figyelmen kívül hagyja, mire van szükségünk.

Ezekben az időkben gazdasági irányításra van szükségünk. Hogy ez mit is jelent, azt még senki sem tudja. 10 éven keresztül próbáltuk kideríteni, de most végre itt az ideje, hogy tisztázzuk ezt a kérdést, és ha túlságosan a válságkezelésre helyezzük a hangsúlyt, elkerüli a figyelmünket a leglényegesebb vita, azaz, hogy megtudjuk, hogy az egységes valutával hogyan hajthatunk végre intelligens közös fellépést.

Ez az intelligens közös fellépés nem csak a felelősség, illetve a szolidaritás kérdését foglalja magában, amint azt Ön említette; hanem sokkal inkább a közös valutából származó hozzáadott értékről van itt szó, ami nem csupán egy monetáris unióban kristályosodik ki, hanem gazdasági uniót is teremt, ahol eddig az egyetlen rendelkezésre álló eszköz – a Stabilitási és Növekedési Paktum – nem megfelelő, mivel ez igazából soha nem volt növekedési paktum, ez egy olyan paktum, amely nem hagyta, hogy az euróövezet kihasználja lehetőségeit.

Ezenkívül ez a paktum nem akadályozta meg, hogy az euróövezet gazdaságai között a versenyképesség tekintetében különbségek alakuljanak ki, illetve ezek növekedjenek. Nem számít, hogy a Szerződéssel kapcsolatban milyen reformot gondoltak ki, nem számít, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktumra vonatkozóan milyen reformot irányoztak elő, ezekkel az eszközökkel nem fogják megoldani a gazdaságok között a versenyképesség tekintetében meglévő különbségek problémáját.

Ezért új eszközöket kell kitalálni; ennek alapján kell a megbízatáshoz hozzáállni.

Szeretném még hozzátenni, hogy évek óta mondogatják nekünk, hogy összehangolt ütemtervre, harmonizált gazdasági előrejelzésekre és közös helyzetmegállapításra van szükségünk ahhoz, hogy döntést hozzunk az euróövezet tagállamainak gazdasági stratégiájáról. Ezzel a kérdéssel kell foglalkozni a vita és a mai megbízatás során.

Ami az Európai Parlament által ebben az egész ügyben betöltött szerepet illeti, azt javasolom Önnek és európai parlamenti képviselőtársaimnak, hogy az intézmények közötti egészséges verseny szellemében hozzuk létre saját munkacsoportunkat, amely bölcs, magasan képzett, szakértő, független egyénkből áll, akik intellektuális értelemben jelentősen hozzá tudnak járulni ehhez a vitához, amely döntő fontosságú az euróövezet és így az Európai Unió jövője tekintetében.

Malcolm Harbour (ECR). – Elnök úr! Észrevételeimet – mint egyik elnök a másikhoz – Van Rompuy úrhoz szeretném intézni.

A Belső Piaci Bizottság elnökeként észrevettem, hogy a célkitűzések közül nyilvánvalóan hiányoznak a tagállamokra vonatkozók, amelyek a belső piac megvalósítását érintik, amit pedig a gazdasági reform és növekedés központi elemének kell tekinteni.

Elhangzott néhány lelkes megjegyzés az akadályok csökkentéséről, de úgy veszem észre, hogy a nagyszerű, legfontosabb kezdeményezések, amelyekről hallottunk, Van Rompuy úr listájának majdnem a végére kerültek. Szinte nyomtalanul eltűntek ebben a közleményben.

Miért nem olyan dolgokra helyezjük a hangsúlyt, amelyek valóban átlátunk? Megvan a szabályrendszerünk. Ezek végrehajtásán dolgozunk, aminek örülök. Ugyanakkor ismét egyetértek barátommal, Berès asszonnyal: mi a helyzet az intézményeink közötti versennyel? Bizottságom több politikai tevékenységet folytat a belső piac megvalósításával kapcsolatban, mint amit ma itt tapasztaltunk, vagy amit a Tanácstól hallottunk.

Szeretném meghívni Van Rompuy urat, látogasson el a bizottságomhoz és beszéljünk egyik-másik kezdeményezésünkről. A közeljövőben sor kerül a Monti-jelentés előterjesztésére, és a bizottságom is jelentést nyújt be. Versenyezzünk együtt, de az ég szerelmére foglalkozzunk végre valami olyannal, amit valóban végre tudunk hajtani ahelyett, hogy homályos célok egész sorát tűzzük ki, mert ebben a javaslatban ezt látom.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr! Az Európai Tanács határozatai ismét előtérbe helyezik azt, hogy az Európai Unió a tőke imperialista, transznacionalista uniója. Az Európa 2020 stratégiára vonatkozó iránymutatások és az „állítólágos” közösségi gazdasági támogatási mechanizmus jóváhagyása, ugyanazon érme két oldalának felel meg.

Gyülekezőt fújnak a munkásosztály és egyéb néprétegek elleni új, kemény, állandó „anti-grassroots” intézkedések 2010-ben, 2011-ben és 2012-ben, illetve meghatározatlan időre történő bevezetéséhez, az Európai Unió tagállamai államadosságának és költségvetési hiányának mértékétől függetlenül. Minden lehetséges eszközt felhasználnak a munkaerő árának csökkentése, valamint a kizsákmányolás mértékének növelése érdekében a tőke nyereségességének növelésére való törekvés során.

Az Európai Unió és tagállamainak burzsoá kormányai által hozott határozatok ebbe az irányba mutatnak. Az Európai Unión belül, valamint az Európai Unió és más imperialista központok és uniók, többek között a Nemzetközi Valutaalap, között kialakuló ellentétes álláspontok az általuk képviselt tőke vonatkozásában növekvő versenyhez kapcsolódnak.

Egyedül a munkásosztály és egyéb néprétegek küzdenek az EU és tagállamai burzsoá kormányainak a tőkével kapcsolatos egységes stratégiája ellen, hogy radikális változás következzen be, valamint hogy kielégítsék a dolgozó néprétegek családtagjainak mindennapi szükségleteit.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Elnök úr! Nyilvánvaló, hogy a 2020-as célkitűzések igenis megfontolásra érdemesek, legalábbis a többségük. Ha egy európai ösztönző hasznos egyes tagállamok számára belső politikai okokból, elősegíti, hogy megtegyék a szükséges intézkedéseket, ebben nem látok semmi problémát. Az mégis elég meghökkentő, főleg a Tanács elnökétől, hogy az egész eurokrata társaság alig vagy egyáltalán nem veszi észre, hogy az egész korábbi fő terve és az egész lisszaboni stratégia teljes és tökéletes baklövés volt – legegyszerűbb formájában is dagályos –, és hogy valójában semmi sem utal arra, hogy mostantól bármi megváltozna. Éppen ellenkezőleg, azt halljuk, hogy rohanni kell előre, többek között létre kell hozni az Európai Valutaalapot, és Európának még inkább szövetségi jellegűvé kell válnia. Úgy vélem, nem ezt az irányt kell követni; ennek éppen az ellenkezőjét. Hadd legyek továbbra is nagyon szkeptikus, amikor arra kerül sor, hogy az egész európai politika még inkább az eurokraták kezébe kerül, aki eddig is jól elfuseráltak mindent.

Szeretném megkérni az Európai Tanács elnökét, hogy az eddigiekhez képest mutasson nagyobb tiszteletet a holland nyelv iránt.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Elnök úr! Tény, hogy a gazdasági unió nem követte a monetáris uniót. Ugyanakkor a gazdasági unió jelenthetné, hogy túllépünk az eltérő politikai nézeteken és politikai klikkeken.

Jelen esetben a Görögország által a Nemzetközi Valutaalap bevonására vonatkozóan hozott döntést természetesen a görög kormány fogadta el, de ez alapvető kérdéseket vet fel. Jelzi, hogy az Unió önmagában nem tudja megoldani Görögország problémáját, de a jövőben előforduló hasonló problémákat sem.

Természetesen egyetértek a Tanács elnökével abban, hogy erkölcsi válság következett be, ehhez kétség sem férhet. Értékválságról is beszélhetünk, amit a gazdasági világválság hozott felszínre. Ezzel kapcsolatban az

Európai Uniónak meg kell tennie a szükséges lépéseket. Az Európai Bizottságnak és az Európai Tanácsnak több általános határozatot kell elfogadnia, hogy elkerüljék a hasonló esetek jövőbeni előfordulását.

Nyilvánvaló, hogy a Tanácsnak a szegénység problémájának megoldásával, a társadalmi szolidaritással, a tudásalapú társadalommal, a kutatással, képzéssel és az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos következtetései nagyon fontosak. Mindezt azonban – különösen a kutatást és a versenyképességet – a 2000-ben hozott határozatok és az Európai Uniónak a lisszaboni iránymutatáshoz fűződő kudarcának – ami nyilvánvalóan a tagállamok szempontjából is kudarcnak tekinthető az iránymutatás alkalmazása terén – figyelembevételével meg kell vizsgálnunk. Ugyanakkor az Atlanti-óceán másik partján, valamint Kínában és Japánban a kutatás, valamint a tudásalapú és információs társadalommal kapcsolatos kérdések gyorsan központi helyet foglalnak el.

Úgy gondolom, bizonyos szempontból előrelépést értünk el. A munkacsoport következtetései azonban elő fogják segíteni, hogy határozott, végleges és tisztán európai döntéseket hozzunk, mert csak így haladhatunk előre és oldhatjuk meg az új nemzetközi válságokat.

Kathleen Van Brempt (S&D). – (NL) Van Rompuy elnök úr! Önt nem fogja meglepetésként érni, hogy az egész képviselőcsoportommal együtt én is csalódott vagyok a Tanács által elért eredmények miatt. Az előbbi válaszában azt mondta, hogy a Tanács nagyon körültekintő abban a tekintetben, hogy a Bizottság javaslatában a gazdasági, környezeti és társadalmi szempontok egyensúlyban legyenek, de az eredmények inkább azt bizonyítják, hogy súlyosan figyelmen kívül hagyta ezt az egyensúlyt. Önök valóban érték el eredményeket a munkaerőpiac, valamint a kutatás és fejlesztés terén. Az éghajlatváltozással kapcsolatban a status quóról prédikált. A 2020-as célkitűzések elfogadására már réges-rég sor került a Parlamentben és a különböző európai intézményekben. Véleményem szerint legalábbis – és ez tényleg szegény – nem valósította meg a szegénységgel kapcsolatos célkitűzéseket azon hamis érvelés alapján, hogy a további mérlegelésre van szükség. Ön hajlamos volt elkendőzni a Tanácsban ezzel a szociális célkitűzéssel kapcsolatban kétségtelenül kialakult nézeteltérést. Szerintem ez a legszálnakasabb, és az Európai Unióban élő több mint 80 millió szegény arcucsapásának tekinthető.

Becsületére legyen mondva, Ön mindig szerényen és ambiciózusan látta el feladatát. A szerénység alatt azt értem, hogy egyáltalán nem viselkedett öntelten az Európai Tanács elnökének szerepében, az ambíció alatt pedig azt, hogy állítása szerint Önnek elsősorban az a feladata, hogy hosszú távú stratégiát dolgozzon ki és azt az elkövetkező években megvalósítsa. Nos, az Európa 2020 stratégiát és az összes lehetséges területtel kapcsolatos célkitűzéseket tekinthetjük próbatételnek az Ön szempontjából. Júniusban újabb ülésre kerül sor. Támogatjuk Önt, de ennek a stratégiának világos célkitűzéseket kell tartalmaznia a szegénység tekintetében.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, biztos úr, Van Rompuy úr! Előzetesen két észrevételt szeretnék tenni. Mindenekelőtt osztrák európai parlamenti képviselőként őszinte köszönetemet szeretném kifejezni azért, hogy az elmúlt két napban ellátogatott Ausztriába, és találkozott nemzeti parlamenti képviselőkkel is, akiknek már volt alkalma megvitatni ezt a tervet. Másodszor szeretném Reul úr bocsánatkérését közvetíteni. Ez az ő felszólalási ideje, de bizottsági ülésre kellett mennie, mivel egyidejűleg több feladatot is el kell látnunk.

Ami a mai vitát illeti, mindenekelőtt szeretném elmondani a Tanácsnak, hogy igen, a Tanácsban megoldás született. Bár az állam-, illetve kormányfőknek nem volt meg bátorsága ahhoz, hogy teljesen európai megoldást válasszanak. Ha erre sor került volna, nem kellett volna bevonnunk az IMF-et. A pénzzel kapcsolatos kritériumok egyértelműek. Nekünk, európaiaknak még magunknak kell intézkednünk, ha az Európai Unión belül problémáink adódnak. Több európai szintű megoldásra van szükség.

A másik téma, amire szeretnék kitérni, az az Európa 2020 stratégia, amely nem egy célkitűzés. Eszköznek kell tekintenünk céljaink eléréséhez, többek között a gazdasági és pénzügyi válság következtében. Ez az Európa 2020 stratégia a célkitűzések megvalósításához szükséges projekteket, egyértelmű eszközöket és jelenleg a politikai akaratot is.

A harmadik észrevételem, Van Rompuy úr, azzal kapcsolatos, hogy a Lisszaboni Szerződés önmagában nem elegendő, és nagyobb mértékű kormányközi együttműködésre van szükség. Olyan kormányközi együttműködést azonban nem szeretnénk, amely Sarkozy elnök úr és Merkel kancellár asszony köré épül, kihagyva az Európai Parlamentet és a polgárokat. Még a jövőbeni problémák megoldása során sem söpörhetjük félre, amit a Lisszaboni Szerződéssel elértünk.

Elnök. – Othmar Karas természetesen osztrák, de Herbert Reul nevében szólalt fel.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Elnök úr, Van Rompuy úr! Két dolgot szeretnék közölni: az egyik az aggályaimmal, a másik pedig a ránk váró teendők elvégzésére való buzdítással kapcsolatos.

Aggaszt, hogy a válasz nem megfelelő jellegű, valamint hogy mértékét illetően valóban európai szintű legyen.

Aggaszt, hogy a válasz nem volt elég hatékony, rövid távon azzal járt, hogy a görög adósság növekedett. Amiatt is aggódom azonban, hogy nem értették meg az alapvető problémát, amelyet itt a Parlamentben kihangsúlyoztunk.

Továbbá a görög probléma az euróövezet számára is problémát jelent, és ha kiterjesztjük a kérdést, tulajdonképpen az egész Európai Unió számára: a hiány, majd az adósság a pénzügyi megmentési tervek következtében növekedett ugrásszerűen, amelyek rendkívül költségesek voltak. Tehát a megszorítások nem veszélyeztethetik a gazdasági fellendüléshez szükséges beruházásokat, sem az alapvető reformok finanszírozását.

Ezért a második pont a buzdításra vonatkozik: mert az alapvető reformoknak együtt kell járnia egy stratégiával, amelynek fontossága egyáltalán nem halványulhat el az európaiak előtt. Tehát helyezünk hangsúlyt a számunkra oly fontos európai modell megújítására: igen, az oktatásra és a tudásalapú társadalomra. Ezenkívül a magas színvonalú foglalkoztatásra és mindenekelőtt az egyenlő foglalkoztatásra, amely jobban felkészít bennünket a jövőre, miközben a szegénység elleni küzdelmet se hagyjuk figyelmen kívül.

Ezért arra kérem Önt, az Európai Tanács elnökét, hogy vállaljon kötelezettséget arra vonatkozóan, hogy a Tanács és a Bizottság ambiciózus lesz az Európa 2020 stratégia vonatkozásában – amelynek végrehajtásába a Parlamentet is be kell vonni –, valamint hogy teljesítik kötelezettségüket, mert az nyilvánvaló, hogy bármi is történjen, a Parlament teljesíteni fogja az európaiak irányába vállalt kötelezettségét, akik figyelnek ránk.

Danuta Maria Hübner (PPE). – Elnök úr! Nem láthatjuk előre a válságokat, és nem is tudjuk megakadályozni, hogy a jövőben is előforduljanak. Elég jól eltársalgunk erről, már ha ez jelent bármilyen vigaszt. Az a büntetésünk, hogy a válságból le kell vonnunk a tanulságokat, és ki kell használnunk a válság által előidézett összes lehetőséget. Ennek érdekében nekünk – az Európai Parlamentnek, az Európai Bizottságnak és a Tanácsnak – nincs más választásunk, mint hogy együttműködünk, valamint a tapasztalatok alapján bölcs, okos és valódi európai politikákat hozunk létre, amelyekre a polgároknak szükségük van.

Meg vagyok győződve arról, hogy nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy türelmesek legyünk, és mindig éreznünk kell, hogy sürgős feladatunk van. Nagy a veszélye annak, hogy a pénzügyi és reálgazdasági válság az államadósság válságává alakulhat át. Ezért most nincs sürgősebb dolgunk annál, hogy a gazdasági, társadalmi és politikai energia új forrásait megtaláljuk, hogy elkezdhessük a fenntartható növekedés megvalósítását. Az új Szerződés egyértelműen kimondja, hogy az energiának honnan kell származnia: Európa sokkal több az európai intézmények és nemzeti kormányok összességénél. Feladatai megoszlanak az irányítás európai, nemzeti, regionális és helyi szintjei között, és úgy gondolom, hogy új energiával tölthetjük fel Európát, ha komolyan vesszük többszintű irányítási rendszerét az Európa 2020 stratégia végrehajtási mechanizmusainak biztosításához.

Az európai irányítás regionális és helyi szintjei fontos társtulajdonosai az európai jövőnek. Nem csak a rendelkezésükre álló, egyre nagyobb számú politikai eszköz, hanem mindazon partner lelkesedésének hasznosítására is képesek, akikre Európának szüksége van: az üzleti szférából, a tudományos világból és a civil társadalomból. Ezenkívül a közös európai célokat saját területi növekedési és foglalkoztatási stratégiáikba is be tudják építeni.

Európa csak akkor lesz képes ellátni feladatát, ha tényleg megértjük, hogy az európai feladatokat és felelőségeket jól szervezeten meg kell osztani az európai, nemzeti, regionális és helyi irányítási szintek között. Ha az európai helyi és regionális szinteket bevonjuk az európai célkitűzéseknek az Európa 2020 stratégia keretében történő megvalósításába, kibővülnek Európa lehetőségei és növekedési esélyeink nagyobbak lesznek.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Elnök úr! Két héttel ezelőtt az állam- és kormányfők úgy határoztak, hogy létrehoznak egy új európai szolidaritási mechanizmust a súlyos gazdasági nehézségekkel küszködő gazdaságok, például Görögország támogatása, valamint az euróövezet stabilitásának biztosítása céljából. Ez kétségtelenül fontos döntés volt, és reménykedtünk, most is reménykedünk abban, hogy ennek eredményeképpen egységesebb képet mutatunk majd, és hogy megszűnik az Unióban az utóbbi időben eluralkodó zűrzavar, ami fájdalmas következményekkel járt a Görögországnak nyújtott kölcsön költségeire,

továbbá az euróövezet egészének stabilitására és kohéziójára nézve, amely következményeket mindnyájan jól ismerünk.

A döntés vitathatatlan politikai jelentősége mellett azonban az utóbbi 24 órában sajnálatos módon folytatódtak – sőt erősödtek – a spekulatív támadások, amelyeket a támogatási mechanizmus körüli bizonytalanságok is tápláltak – amelyeket a Tanács elnökének gyorsan tisztáznia kellett –, valamint ismeretlen eredetű és szándékú híresztelések is kiváltották, amelyeknek többféle változata terjedt el, a legújabb, a napokban Görögországban megjelent kósza hír szerint felszólítás érkezett a március 25-i megállapodás újratárgyalására.

Amint az Önök előtt is ismeretes, a görög kormány cáfolta ezeket a híreszteléseket. A Parlamentben azonban Önnek is kifejezetten és kategorikusan ki kellett ezt jelentenie, ha az elmúlt két hétben a március 25-i megállapodás újratárgyalásának kérdése görög részről felvetődött. Ezenkívül Önnek azon állam- és kormányfőket is erélyesen fel kell szólítania, akiknek kulcsszerepe és végső beleszólása volt a végleges megállapodás megfogalmazásában, hogy tartsák tiszteltben annak betűjét és szellemét ahelyett, hogy nem túl szerencsés kijelentéseket tesznek a hitelkamatra vonatkozóan, amelyet kivetnek majd Görögországra, ha kéri a támogatási mechanizmus aktiválását – amit eddig nem tett meg és nem is áll szándékában megtenni.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Elnök úr! Két új dologról szeretnék beszélni azon témák kapcsán, amelyekkel az Európai Tanács jelenleg foglalkozik: az egyik az Európa 2020 stratégia, a másik pedig a pénzügyi piacok szabályozása.

Ami az Európa 2020 stratégiát illeti, a Parlamentben egy jó ideig mindnyájan azt mondtuk, hogy a lisszaboni stratégia viszonylagos kudarcának egyik oka az volt, hogy nem állt rendelkezésre elég eszköz ahhoz, hogy a tagállamokat a kötelezettségvállalások teljesítésére kötelezzük. Most a Bizottság és az Európai Tanács többé-kevésbé ugyanazzal a javaslattal állt elő: egy gyengécske megállapodással, amely a Szerződés 121. és 136. cikkére hivatkozik.

A Tanács soros elnöke azzal kezdte a spanyol elnökség tevékenységét, hogy közölte, tisztában van ezzel a gyenge ponttal, és többet szeretne elérni: szeretné megszilárdítani a gazdasági irányítást. Most azt kérdezem az Európai Tanács elnökétől: „Hová lettek az előkelő lovagok? A hősszerelmesek és a hősies tettek, Elvesztek a harcban?” Mi lett ezekkel a szándékokkal?

Ami a pénzügyi szabályozást illeti, van egy rossz és két jó hírem. A rossz hír az, hogy a Tanács pont akkor határozott úgy, hogy elhalasztja az alternatív befektetési alapok – közzismert néven a kaszinókapitalizmus – szabályozását, amikor részben éppen ezek az alapok voltak felelősek a görög gazdaság elleni spekulációért.

Az egyik jó hír az, hogy az Európa 2020 stratégia magában foglalja azt, hogy a pénzügyi intézmények kötelesek tartalékolni az általuk okozott kár bizonyos részének kifizetése céljából; vagy ahogy Obama elnök úr fogalmazna, annak elkerülése érdekében, hogy a Main Streetnek kelljen fizetnie a Wall Street által okozott kárért. A másik jó hír, hogy ez az első alkalom, hogy a Tanács különválasztja azon intézményeket, amelyekre különös figyelmet akar fordítani.

Ez a két dolog szerepel azon jelentésekben, amelyeknek vitája jelenleg folyik a Parlamentben. Nincsenek benne a Tanács által decemberben elért megállapodásban. Szeretném, hogy a Tanács ismét foglalkozzon ezzel a két dologgal, mert akkor sokkal közelebb fogunk állni az együttműködéshez. Higgyen nekem, elnök úr, én tényleg szívesen együttműködök azzal a Tanáccsal, amelynek Ön az elnöke.

Csaba Öry (PPE). – (HU) Két megjegyzésem lenne. Az egyik látszólag technikai természetű, valójában annál több, a másik a dolog érdeméhez vonatkozik. Azt olvasom az összefoglalóban, hogy a foglalkoztatási irányelvek integráns részét képezik a 2020-as stratégiának, amit júniusban kíván a Tanács elfogadni, miközben ez nyilvánvalóan lehetetlen, hisz az alapul szolgáló szöveget még meg sem kaptuk. Április végére ígérik. Erőltetett menetben is legfeljebb szeptemberre tud a Parlament véleményt nyilvánítani. Hogy lesz akkor ebből júniusi elfogadás? Vagy – más kérdés – hogy lesz akkor figyelembe véve a Parlament álláspontja? Itt tehát mi készek vagyunk együttműködni, szeretnénk együtt dolgozni, de ahhoz kérik figyelembe venni a Parlament számára kötelező szabályokat is.

Ami a tartalmi részeket illeti, üdvözlendő az, hogy közelebb, egymással szorosabb összefüggésben kívánja a Tanács előterjeszteni a foglalkoztatási és a gazdasági irányelveket, de mondom, ehhez az kellene, hogy elkezdhezzünk vele dolgozni. Amúgy az elképzelések egyelőre túl általánosnak tűnnek. Szép-szép a 75%-os foglalkoztatási szint, szép-szép a háromszor húszas célkitűzés a klímaváltozás tekintetében, és a 10%-os, illetve a 40%-os célkitűzés az oktatásra vonatkozóan is, de hogyan, mivel, miből, és mi történik az ellenőrzéssel,

mi lesz azokkal, akik nem teljesítenek, és mi lesz azokkal, akik csak papíron teljesítenek, magyarul nem valódi számokat adnak le? Tapasztaltunk ilyeneket a lisszaboni stratégia végrehajtása kapcsán.

Végezetül örömet fejeznék ki annak, hogy végre megjelenik a kohéziós politika is, mint a 2020-as stratégiához kapcsolódó fontos terület. Ehhez viszont egy javaslatom lenne: mindenféleképpen szükség lenne számszerűsített célkitűzésekre és – ahogy ezt jelezték a szegénység elleni küzdelem kapcsán – valamiféle mutatónak a kidolgozására annak érdekében, hogy nyomon követhessük az előrehaladást vagy éppenséggel a lemaradást.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Elnök úr! Ezzel kapcsolatban sok mondanivalóm lenne, de nincs rá idő. Ezért az erkölcsi válságról fogok beszélni.

. – Van Rompuy úr azt mondta, hogy a Tanács megvitatta az erkölcsi válság kérdését, de nem foglalkozott vele mélyrehatóan; szeretném, ha ezt megtenné.

Hazámban például az Anglo-Irish Bank és az Irish Nationwide pénzügyi pingpongot játszott, hogy a könyvvizsgálók ne tudják megállapítani tényleges pénzügyi helyzetüket. Mi történt? Az Irish Nationwide vezérigazgatója milliókkal a zsebében lelécelt, az adófizetők bérét igen jelentős mértékben csökkentették. Két héttel ezelőtt az Anglo-Irish Bank vezetősége béremelést kapott, míg az adófizetők számlája 40 milliárd euróval és még többel magasabb lesz az elkövetkező években.

Ha ezeket a gazembereket nem kényszerítik térdre, egyénileg és magát a pénzügyi intézményt is, akkor a történelem nem csupán megismétli magát, Van Rompuy úr, hanem ugyanolyan formában ismétli meg, ahogy először történtek a dolgok.

. – (GA) Szeretném, ha mondana valamit erről a válságról.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Elnök úr! Sokan azt mondják, hogy az elkövetkező időkben végül is nem Görögországot, nem az euróövezetet, hanem az Európai Uniót fogják megítélni a fejlemények miatt.

A Tanács márciusi határozatát követően egy európai országot a csőd veszélye fenyeget. Egyetértek azonban azon képviselőtársaimmal, akik egységesebb intézményi eszközökre tettek javaslatot nem csupán az országok fizetéseképtelenségének kezelése és megelőzése, hanem a tagállamoknak az esetenként kirobbanó válságok következményeivel szembeni védelme céljából is.

Görögország nem kér segítséget, hanem intézkedéseket tesz: a hiány 4%-kal csökkent, köszönhetően a kemény intézkedéseknek, amelyeket a görögök hősiességnel tűrnek, mert egyszer s mindenkorra szeretnék megváltoztatni Görögország helyzetét. Májusra a görög parlament jóváhagyja az adózással, a biztosítással és a munkaerőpiaccal kapcsolatos radikális módosításokat.

Ne lepődjünk meg, ha Görögország megerősödve jön ki ebből a válságból és megszabadul a múltbeli adósságtól. De ki tudja, milyen küzdelem vár Európára?

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Sajnálatos módon sokan nem tudják, hogy egy új kísértet lebeg Európa felett, a populizmus kísértete. Elfeledkezünk arról, hogy mivel ez egy politikai vezetési forma, a gazdasági válságot kiváltó, sokat emlegetett erkölcsi válság egyik oka lehet. Ez azonban bennünket és képviselőcsoportjainkat érinti.

Van Rompuy úr, Ön említést tett a költségvetési fegyelemről. A korábbiak alapján arra következtethetünk, hogy a túl sok szabály gyakran ugyanolyan hiányosságokat idézhet elő, mint a túl kevés. Úgy gondolom, hogy lehetnénk sokkal rugalmasabbak és felülvizsgálhatnánk a stabilitási paktumot, mert nincs elképzelésünk a jövőbeni európai modellről. Nem veszi figyelembe a valós és a demográfiai helyzetet, amellyel szembe kell néznünk, és amelyet nem említ az Európa 2020 stratégia. Úgy gondolom, hogy e kérdésnek gondolkodásra kell késztetnie bennünket, mert nem engedhetjük meg, hogy az európai szociális modell új terve a lisszaboni menetrendhez hasonlóan megbukjon. Egy második kudarc megsemmisítő csapást jelentene az Európai Unión belüli kohézióra és befogadásra nézve.

David Campbell Bannerman (EFD). – Elnök úr! Nem túl jó a francia nyelvtudásom – *pardonnez-moi* –, de azt megértem, hogy a francia „gouvernement” szó angol megfelelője „government”. Úgy gondoltam, ez könnyen érthető. Úgy tűnik azonban, hogy ez nem ilyen egyszerű a Brit Munkáspárt, illetve Van Rompuy úr számára. Ők nyilvánvalóan úgy gondolják, hogy az említett francia szó jelentése megegyezik a „governance”-éval, amely a meghatározás szerint a kormányzásra mint cselekvésre, illetve a kormányzás módjára utal.

Ez csak képmutatás, mivel a valóság az, hogy az EU Tanácsának az uniós gazdasági *gouvernement* növelésére irányuló megállapodásában a *gouvernement* az állam irányítását és ügyeinek intézését jelenti. Az igazság az, hogy a Tanács még több hatáskört adott át az EU-nak, többek között az Egyesült Királyság gazdaságával kapcsolatos hatáskört, pedig manapság a britek számára az egyetlen igazán fontos dolog a gazdaság.

Mikor mondják meg az embereknek az igazságot? Egy európai uniós szuperállam felé tartunk és Nagy-Britanniának kell fizetnie az euróövezet tagjainak megmentését –, pedig, hála az égnek, nem is tagja az euróövezetnek.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr! Az Európa 2020 stratégia ambiciózus célokat és konkrét számokat határoz meg. Eltekintve attól, hogy még a lisszaboni stratégiával is nagyon messze voltunk e célok elérésétől – például a kutatás és fejlesztés mértéke tekintetében –, fel kell tennünk azt a kérdést, hogy e célok közül soknak van-e egyáltalán értelme. Például az Európa 2020 stratégia lényegesen növelni szándékozik az elméleti szakemberek számát. Nyilvánvaló, hogy szükségünk van magasan képzett emberi erőforrásra, de a szakértők szerint jól képzett szakemberekre van szükség, nem az egyetemet végzettek számának radikális növelésére, akik aztán nehezen találnak állást, vagy csak nem igazán megfelelő poszton tudnak elhelyezkedni.

Jelentős ellentmondás figyelhető meg a célok meghatározásában. Egyrészt konszolidálni kell a költségvetést, másrészt jelentős beruházásokra van szükség. Érdekes egyensúlyozási feladat e kettő összeegyeztetése.

Ami a régiókat illeti, a vizsgálatok egyértelműen kimutatták, hogy a Lisszaboni Szerződés és a lisszaboni stratégia azon régiókban sikeres volt, amelyeket szisztematikusan bevontak a tevékenységekbe, és nem centralizált megközelítést alkalmaztak. Ezt fontos lesz majd figyelembe venni az Európa 2020 stratégia végrehajtásakor is.

Monica Luisa Macovei (PPE). – Elnök úr! Két kérdéshez szeretnék hozzászólni: az első az elszámoltathatóság, amely alapvető fontosságú a görögországi helyzet megoldása szempontjából. A Bizottságnak tisztáznia kell az információáramlás kérdését Görögországgal. A Bizottságnak részletesen be kell számolnia a Parlamentnek a Görögországból érkező makrogazdasági információkról, valamint az alkalmazott módszertanról, továbbá arról, hogy a Bizottság pontosan mikor kapta kézhez az egyes információkategóriákat és statisztikai adatokat. A Bizottságnak egyértelműen meg kell jelölnie a felelős intézményt és személyt. Valaki elszámoltatható, és azt el kell számoltatni. Ez a kérdés elkülönül Görögország támogatásának kérdésétől.

A második az, hogy a görög miniszterelnök is elismerte, és az Eurobarometer által a lakosság körében 2009-ben végzett felmérése is kihangsúlyozta, hogy a korrupciót jelentős tényezőnek tekintik, amely hozzájárult a görögországi gazdasági helyzet alakulásához. Ideje, hogy a Bizottság korrupcióellenes politikát vezessen be minden tagállam vonatkozásában, valamint minden tagállamban hozzon létre a korrupció megelőzésére és leküzdésére szolgáló mechanizmust.

Maroš Šefčovič, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr! Szeretném megköszönni a tisztelt képviselőknek a hozzászólásokat, kérdéseket és javaslatokat. Távirati stílusban szeretnék válaszolni néhány feltett kérdésre.

Egyetértek azon európai parlamenti képviselőkkel, akik a szabályok tiszteletben tartására hívták fel a figyelmet. Biztos vagyok benne, hogy a mostani helyzet sem állt volna elő, ha jobban tiszteletben tartanánk a szabályokat. Nagyon keményen dolgozunk azon, hogy a szabályokat illetően megegyezésre jussunk, hogy azután már valóban mindenki be is tartsa azokat. A Bizottság minden tőle telhetőt meg fog tenni annak érdekében, hogy a jövőben jobban betartassa a szabályokat.

Ami a munkamegosztást illeti – vagyis hogy mi is a Bizottság és a tagállamok feladata az Európa 2020 stratégia alapján –, mostanra már elég részletes előírásokkal rendelkezünk arra vonatkozólag, hogy miben illetékes az EU, és mi az, amit a tagállamoknak kell megtenniük. Kicsit részletesebben is ki fogjuk ezt fejteni, amikor a kulcsfontosságú projektek kialakításával és megvalósításával kapcsolatos konkrét javaslatot benyújtjuk. Ott már elég részletesen fogunk beszélni erről. Minden egyes intézkedést pontosan ismertetünk. Biztosíthatom Önöket arról, hogy az a Bizottság legfőbb célja, hogy ez a nagyon fontos stratégia megvalósuljon.

A folyamat részeként természetesen fel kell számolni a szükségtelen korlátozásokat, jobban ki kell aknázni az egységes piac kínálta lehetőségeket, valamint sokkal hatékonyabban és jobban kell kihasználni Európa lehetőségeit. Meg fogjuk ezt tenni a Bizottság szintjén, ugyanakkor azt is várjuk a tagállamoktól, hogy jelezzék felénk, hogy szerintük milyen területeken lehetne jobban kihasználni az egységes piac nyújtotta lehetőségeket, és szerintük milyen, még létező korlátok megszüntetésén kellene dolgoznunk.

A gazdasági irányítással és a hatékonyabb gazdasági koordinációval kapcsolatosan az a szándékunk, hogy teljes mértékben alkalmazzuk a Lisszaboni Szerződés előírásait, és idén tavasszal be is nyújtjuk az első ide vonatkozó javaslatainkat.

Az Európa 2020 stratégia kapcsán olyan megfelelő egyensúlyra törekszünk a gazdasági irányításban, amely által pozitív módon tudjuk motiválni a tagállamokat, de ugyanakkor jobb, hathatósabb erőfeszítéseket is várhatunk el tőlük. Úgy gondoljuk, hogy most találtunk egy megfelelő módszert, és a stratégia megvalósítása a korábbiaknál sokkal jobban fog sikerülni. Természetesen a Parlamenttel közösen dolgozunk majd azon, hogy figyelemmel kísérjük és értékeljük a folyamatot, ezért a téma részletesebb megvitatására is nagyon jó lehetőség nyílik majd.

A transzatlanti együttműködéssel kapcsolatban elmondhatom, hogy a Bizottság határozottan tovább akarja fejleszteni a Transzatlanti Gazdasági Tanács szervezetét és tevékenységét. Ugyanakkor elköteleztük magunkat a dohai forduló sikere mellett is, mert hiszünk benne, hogy a dohai forduló következtetése új lehetőségeket fognak megnyitni a világkereskedelem fejlesztése és a fejlődő országok helyzetének javítása terén.

Sok képviselő szólalt fel Görögországgal kapcsolatban. Azt szeretném most ismét aláhúzni, hogy bár a Nemzetközi Valutaalappal közösen hoztuk létre az euróövezetre vonatkozó mechanizmust, de mégis ki kell hangsúlyozni, hogy ez az euróövezetre vonatkozik. A jelenlegi rendkívül nehéz körülmények között ezt találtuk a legjobb megoldásnak.

Elhangzott az is, hogy az Európa 2020 stratégia túlzottan a dirigizmus irányvonalát képviseli, de ezzel nem tudok egyetérteni. Törekszünk arra, hogy megtaláljuk annak a módját, hogyan mozgósítsuk és vonjuk be a különböző szinteket a lehető leghatékonyabb működés érdekében, és hogy az események a lehető legjobb irányba haladjanak. Az a célunk, hogy a különböző szintek egymást kiegészítve, egymást támogatva működjenek.

A kis- és középvállalkozásokkal kapcsolatos stratégiánk lényege – ezt jelezték felénk, és ezt is várják tőlünk –, hogy Európa-szerte egyenlő versenyfeltételeket biztosítsunk a számukra és csökkentsük a rájuk nehezedő adminisztratív terheket. Pontosan ezt szeretnénk elérni.

A mezőgazdaság már a kezdetektől fogva szerepelt az Európa 2020 stratégiában, de ez nem azt jelenti, hogy a stratégia egy teljes listát tartalmazna, amely felsorol minden egyes jövőbeni teendőt, vagy tartalmazna egy szintén részletes, a mezőgazdaság jövőbeni szabályozásáról rendelkező, mindenre kiterjedő listát.

Hamarosan sor kerül a költségvetés felülvizsgálatáról szóló nagyon fontos vitára, és az lesz a megfelelő alkalom, hogy a mezőgazdaság mellett több más politika jövőjét is részletesebben megvitassuk.

Elnök. – Ez egy alapvetően fontos vita a számunkra, ezért itt kell maradnunk, hogy tovább folytassuk a mostani megbeszélést.

Herman Van Rompuy, az Európai Tanács elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Nagyon röviden szeretném csak folytatni az Európai Bizottság alelnöke által elmondottakat. Mindössze pár kérdést szeretnék kihangsúlyozni.

Először is a görög válság kapcsán bevezetett mechanizmusról szólnék, amely sajnálatos módon elhíresült az elmúlt hetekben és az elmúlt pár hónapban. Sokan szólaltak fel amellett, hogy legyünk még inkább európaiak. Megfontolandó szempont, de nekünk a Lisszaboni Szerződés keretén belül kell tevékenykednünk. A Lisszaboni Szerződés nagyon pontosan fogalmaz. Nem szerepelnek benne úgynevezett mentőcsomag-záradékok. A Szerződés nem rendelkezett ilyen helyzetről.

Találnunk kell tehát valamilyen megoldást. Elvártuk, hogy a görög kormány vállalja a felelősséget – amit meg is tett, és hozott is bizonyos intézkedéseket –, most pedig egy olyan pénzügyi támogatási mechanizmust kell kitalálnunk, amely a Lisszaboni Szerződés betűjének és szellemének is megfelel. Ezért javasolta az Európai Bizottság, hogy az általa koordinált bilaterális kölcsönök módszerét alkalmazzák. Ezért követelte sok tagállam, többek között a holland parlament is, hogy a Nemzetközi Valutaalap is avatkozzon be a folyamatba.

Nem csak egy vagy két kormány kérte, hanem sokan követelték ugyanezt. Miért? Mert az utóbbi időben ők fizettek be a Nemzetközi Valutaalapba abból a célból, hogy a szervezet képes legyen teljesíteni azt a feladatát, hogy pénzügyi segítséget tudjon nyújtani a megfelelő időben. Európa valóban nagyon nagy összeget fizetett be erre a célra.

Belga miniszterelnökként országom nevében hozzávetőleg 5 milliárd eurós hozzájárulást fizettem be, így aztán néhány képviselő – az ő parlamentjeik és kormányaik – feltették a kérdést, hogy miért is ne lehetne felhasználni a Nemzetközi Valutaalap részére erre a célra létrehozott alapot egy európai ország megsegítésére, miután az európai államok ennyivel hozzájárultak az alaphoz.

Találnunk kellett tehát valamit, egyfajta cserét, valami olyan kreatív megoldást, amely megfelel a Szerződésben foglaltaknak. Azt üzenem azoknak, akik európaibb hozzáállást kérnek, hogy tevékenységük során – megismétlem, amit korábban már említettem – először is a Lisszaboni Szerződés szellemét tartsák szem előtt. A létrejött mechanizmus természetesen egy olyan kompromisszumos megoldás, amelyet ki kellett találnunk, mert a Lisszaboni Szerződésben nincsenek ehhez hasonló megoldások.

Hölgyeim és uraim! A görög kormány nem azt kérte, hogy vizsgáljuk felül a két hete megalkotott megállapodást, erről szó sem volt. Sőt, a görög pénzügyminiszter tegnap teljesen egyértelműen leszögezte. Egyáltalán nem, megismétlem újból, egyáltalán nem kért pénzügyi segítséget. Abban bízunk, hogy csökkenni fognak a kamatkülönbségek, amint az intézkedések eredményei tapasztalhatók.

Nagyon károsan hat ezért a görög adófizetőkre, ha mindenféle kijelentések és híresztelések látnak napvilágot, mert nem csak arról van itt szó, hogy ez senkit sem visz előre, hanem pont azoknak okoz kárt, akiknek számos intézkedés kellemetlen hatását kell most elszenvedniük amiatt, hogy országukban korábban nem tették meg kellő gyorsasággal a szükséges lépéseket.

Šefčovič úr említette a gazdasági irányítást; ezzel kapcsolatban foglalmazzunk nagyon világosan, az Európai Tanács a Szerződés 15. cikkében megállapított feladatkörén belül tevékenykedik. A Tanács útmutatást ad, és meghatározza a követendő főbb politikai irányvonalakat, de nem végrehajtó, és nem jogalkotó szerv. Ennél fogva a szó alkotmányos értelmében egyáltalán nem kormányzatként funkcionál. Koordinálja, felügyeli viszont a folyamatokat, ad bizonyos kezdeti lendületet, és amint azt a Szerződés világosan megfogalmazza, útmutatást nyújt. Ezt jelenti politikai értelemben a gazdasági irányítás, de ez semmiképpen nem jelenti azt, hogy kormányzatról beszélhetnénk a szó alkotmányos értelmében.

Rengeteg a tennivalónk. Néhányan megkérdezték tőlem: sor került-e valamilyen szankció alkalmazására, vagy tervezik-e a jövőben, hogy szankciókat alkalmaznak abban az esetben, ha bizonyos gazdasági vagy foglalkoztatási vonatkozású irányelvet nem tartanak be? Nos, ilyen esetekben meg kell változtatni, módosítani kell a Szerződést. Csak azokban az esetekben lehet szó szankciókról, amelyekben a Szerződés erről konkrétan említést tesz. A Szerződés a szóban forgó esetben nem rendelkezik szankciókról. Folytassunk-e megbeszélést a témáról a munkacsoportban? Ha valaki szeretne ebben a kérdésben javaslatot előterjeszteni, akkor azt meg fogjuk vitatni, de nem lehet olyan szankciókat alkalmazni, amelyek ellentétesek lennének a Lisszaboni Szerződésben foglaltakkal.

Ami az Egyesült Államok, Európa és más államok közötti szabadkereskedelmi térséget illeti, jelen helyzetben szerintem az a legfontosabb feladat, amihez Lamy úr és még többen hozzákezdtek, azaz hogy biztosítsuk a dohai forduló sikerét. Azt gondolom, hogy ez most a legfőbb prioritás. Lamy úr megkongatta a vészharangot, és ezt helyesen tette. Sikertől elkerülnünk ezáltal, hogy egy jelentős protekcionista mozgalom alakuljon ki Európában. Kikerültük ezt a veszélyt, de ennél többet is kell tennünk, tovább kell lépünk.

Ami azt illeti, óriási kihívások állnak előttünk három területen. Vegyük az éghajlatváltozás kérdése: létrejött a koppenhágai megállapodás, de a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésével kapcsolatos kötelezettségvállalások nem elegendőek a koppenhágai megállapodásban rögzített néhány célkitűzés teljesítéséhez – vagyis hogy a hőmérsékletemelkedés ne haladja meg az iparosodás előtti szintet 2°C-nál nagyobb mértékben.

Az éghajlatváltozáson kívül itt van még a nemzetközi kereskedelem kérdése és a nemzetközi pénzügyi piacok szabályozásának feladata; okkal hozták föl a témát többen is Önök közül. Rendkívül fontos nemzetközi menetrend áll előttünk ebben a kérdésben tehát, Európának pedig kiemelkedően meghatározó szerepet kell játszania a G-20-ak csoportjában és egyéb szervezetekben, hogy nemzetközi és globális szinten is történjen előrelépés.

Miért is nem szerepel az öt célkitűzés között a belső piac? Valójában a belső piac egy eszköz, amelyet sok célkitűzés segítségével kell szabályozni. A belső piac minden erőforrását ki kell használnunk a kutatásban, a fejlesztésben és más területeken is. Tovább kell fejlesztenünk a belső piacot, de önmagában ez nem tekinthető végső célnak. Bár csupán egy eszközről van szó, de fontos eszközről. Nagyon várjuk Monti professzor úr javaslatait arra vonatkozólag, hogyan tudjuk fejleszteni a belső piacot, mert a belső piac rendkívül nagy értéket képvisel. A közös valutához hasonlóan létezik közös piac is. Tovább kell fejlesztenünk a belső piacot, hogy az elő tudja segíteni a gazdasági növekedést és a foglalkoztatást.

Páran megkezdték, hogy „Mi is a lényege ennek az egésznek?” Nos, a lényeg az, hogy elegendő gazdasági növekedést érjünk el, hogy ezáltal megfelelő szinten finanszírozhassuk a szociális rendszerünket, és hogy egy olyan Európai Uniót szolgáljunk, amely szerepet kíván játszani a világban, de ez csak akkor lehetséges, ha jelentős gazdasági erőt képvisel. Nem tölthetünk be jelentős szerepet a világunkban, ha nem válunk igazán erős, nagyon erős gazdasági tényezővé.

az Európai Tanács elnöke. – (NL) Mivel Van Brempt asszony tette fel a kérdést, szeretnék holland nyelven válaszolni. Bár most csak az üres székéhez beszélek, ennek ellenére szeretnék válaszolni. Nem értem, miért gondolja azt, hogy ez szegény. Most szerepel először a szegénység elleni harc az öt fő célkitűzés között, mégis azt mondják némelyek, hogy szegény, hogy nem mentünk elég messzire, és ismételtén össze kell ülnünk megvitatni a kérdést. Most szerepel a legelső alkalommal a kérdés a célkitűzések között. Ezért örülök – sőt, büszke is vagyok –, hogy a Bizottsággal karöltve felvesszük a harcot ezen a területen, és hogy be tudtuk vonni az öt fő célkitűzés közé a társadalmi kirekesztést és a szegénység elleni küzdelmet. Természetesen meg kell határoznunk a megfelelő mutatókat, ami nem könnyű dolog, sokkal nehezebb feladatról van itt szó, mint azt a legtöbben gondolnák. Hadd ismétellem meg, semmi szükségét nem látom annak, hogy júniusban ismét összeüljünk. Júniusban folytatnunk kell terv szerint annak a megvalósítását, amiről március 25-én döntöttünk. Örömmre szolgál ezért, hogy szakítottunk a múlt szokásaival és a szegénység kérdését az Európai Unió fő prioritásai közé emeltük.

az Európai Tanács elnöke. – (FR) Elnök úr! A felszólalásomat szeretném mindössze a következő néhány megjegyzésre és észrevételre korlátozni.

Bár nem válaszoltam minden észrevételre, de megismétlem, hogy ez nem azért történt, mert nem figyeltem, hanem azért, mert kevés az időnk.

Sok felszólalás csak megjegyzésekre szorítkozott, nem tartalmazott kérdéseket. Feljegyeztem magamnak ezeket is, és el fogok gondolkodni rajtuk.

Mindenesetre köszönöm a vitához való fontos és érdekes hozzájárulásukat abban a témában, amely döntő fontosságú az Európai Unió számára, ez pedig a „foglalkoztatás és növekedés” területét érintő Európa 2020 stratégia.

Elnök. – Biztos vagyok abban, hogy nem csak Van Brempt asszony, hanem még legalább 300 további kolléga is figyelemmel kíséri az eseményeket a szobájából, mert lehetőség van onnan követni a vitát.

Az Európai Parlamentben legalább nyolc bizottság foglalkozik kimondottan az Európa 2020 stratégiával, a többi pedig közvetett módon, ez is mutatja, hogy mennyire elkötelezettek vagyunk, nyitottak vagyunk a további vitákra, az együttműködésre, és a szervezési részletek kidolgozásának megvitatására is. Nagyon fontos vita ez mindnyájunk számára.

Nagyon köszönöm Önöknek, az Európai Tanács elnökének és a Bizottság alelnökének, hogy eljöttek, és hogy ennyire részletes és átfogóan vitát folytattak a témáról, és ugyanígy megköszönöm tisztelt kollégáimnak is, hogy részt vettek a vitában.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Parlament fontosnak tartja, hogy pozitív együttműködést folytasson a Bizottsággal és a Tanáccsal. Ezért örülök az Európai Tanács 2010. március 25–26-i ülésének következtetéseiről szóló vitának. A megvitatott témák közül külön figyelem irányult az Európa 2020 stratégiára és az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi tárgyalások előkészületeire. Úgy gondolom, hogy mindnyájunkat érintik az euróövezetben tapasztalható problémák, az euró stabilitása pedig kiemelkedő fontosságú az egész Európai Unió számára. Az Európai Tanács jelentősebb szerepet fog betölteni a tagállamok gazdasági teljesítményének fokozására irányuló eszközök nemzeti és európai szintű koordinálásában. Ennek a figyelembevételével a pusztán költségvetési problémák megoldására irányuló intézkedések nem leszek elégségesek, mert ezek a problémák a gazdasági problémákhoz is szorosan kapcsolódnak. Támogatom az Európai Tanácsnak a foglalkoztatottság mértékének növelésére vonatkozó célkitűzéseit, különösen akkor, ha ezt fiatalok támogatását célzó politikával kívánják elérni. Javítani kell a kutatás és a fejlesztés területére irányuló befektetések feltételeit. Nem csak ezeken a területen kell reális célokat kitűzni, hanem az éghajlatváltozással kapcsolatban is. Az Európai Bizottság minél hamarabb tegyen javaslatot az egész Európai Unióra kiterjedő, a szegénység csökkentésére irányuló projektek megvalósítására vonatkozó konkrét intézkedésekre.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Tanács tavaszi csúcstalálkozóját olyannyira uralták a görög gazdaság problémái, hogy ha a csúcsot követően a következtetéseket nem rögzítették volna írásban, akkor sokunk nem is szerzett volna tudomást arról, hogy sok egyéb téma mellett az Európa 2020 stratégia is megvitatásra került. Ez az információ egyelőre még bizonyosan nem jutott el az „utca emberéhez”, akinek az az érzése, hogy a tavaszi csúcs teljes egészében a görög kérdésről szólt. Cinizmustól mentesen mondhatjuk, hogy a globális válság elmúlt két éve az Európai Unió szintjén reményt keltett, mert egy olyan stratégia és jövőkép született meg, amely megakadályozza, hogy a jövőben egy hatalmas gazdasági összeomlás következzen be, új fejlődési irányvonalat jelöl ki az EU-27 számára, és ennek következtében Európa versenyképesebbé válik. Alapvetően fontos viszont, hogy a Tanács tavaszi csúcstalálkozójának az Európa 2020 stratégiával kapcsolatos ragyogó következtetései ne maradjanak meg a szándék szintjén. Az Európai Unió egy komplex szervezet, egymástól eltérő, önálló országokból áll, amelyeket intézményi keretekben egyesítettek. A tagállamok azonban eltérő intézkedéseket hoznak az Európai Unió Tanácsa által meghatározott irányvonalak mentén. Ezért talán eredményesebb lenne minden egyes tagállam számára egyértelmű célokat meghatározni, és nem pusztán saját belátásukra bízni, hogy megtegyék a stratégia megvalósításához szükséges lépéseket.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – A csúcstalálkozó eredményei még távolról sem adtak hatékony válaszokat Görögország problémáira. Van Rompuy úr szerint az EU konszenzusra való képessége továbbra is sértetlen, és ez így is van, de sajnálatos módon ez csak a legkisebb közös nevező szintjén működik! A megoldási javaslatról sok mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy egy európai megoldás lenne. Egy valóban európai válaszlépés megszületéséhez olyan európai keretrendszerrel kellett volna rendelkezünk, amely kimentette volna Görögországot az adósságválságból, és nem bilaterális kölcsönök által kellett volna megoldani a helyzetet. Az is aggasztó, hogy az egész euróövezet hitelessége is kárt fog szenvedni, amennyiben a Nemzetközi Valutaalap is beavatkozik, nem is szólva arról, hogy pont a görög kormány állt el a Nemzetközi Valutaalap bevonásától, mert az IMF feltételei társadalmi és politikai elégedetlenséget váltottak volna ki az országban. Az aggaszt engem igazán, hogy a piacok nem reagáltak túl pozitívan erre a megoldásra, és a piac Görögországnak továbbra is 7%-os vagy valamivel még ennél is magasabb kamatlábat irányoz elő, ez pedig kedvezőtlen Görögország számára. Mindazonáltal üdvözlöm az munkacsoport létrehozását, amelytől azt remélem, hogy ambiciózusabb javaslatokkal fog előállni annak érdekében, hogy az euróövezet gazdasági és költségvetési fenntarthatósága ténylegesen biztosított legyen a jövőben.

Kinga Göncz (S&D), írásban. – (HU) Üdvözlöm, hogy a legutóbbi európai tanácsi ülésen kompromisszum körvonalazódott az Európai Unió 2020-ig szóló gazdasági programjáról és Görögország megsegítéséről. Az ebben megcélzott gazdasági növekedés a munkaerőpiaci és szociális válságból való kilábalás előfeltétele is. Örömteli, hogy az Európai Tanács a foglalkoztatottság növelésénél nagy figyelmet szentel a fiatal és az idősebb munkavállalók mellett az alacsony képzettségűeknek is. A foglalkoztatottság növelése a kiemelt csoportok esetében együtt kell járjon a piaci értékkel bíró képzettség megszerzésével, valamint az élethosszig tartó tanulás ösztönzésével. Egyetértek a magyar kormány azon törekvésével is, hogy a szegénység elleni küzdelem során a szegénységre vonatkozó célkitűzések helyett számszerűsített területi kohéziós célokban gondolkodjunk, hiszen a szegénységben és különösen a mélyszegénységben élők az Unión belül területi alapon jól körülhatárolható régiókban élnek. Ilyen módon összehangolhatóvá válna a szegénység és az elmaradott régiók komplex problémájának kezelése is. Fontos ugyanakkor, hogy a 2020-as célkitűzések vállalásakor pontos adatokkal rendelkezzenek a döntéshozók a szegénység társadalmi szintjéről és arányáról. Noha a gazdasági válság kezelése és az EU 2020-as terve kijelöli a követendő irányt, teljesen érthető a visegrádi országok azon kérése, hogy az erről szóló vita ne determinálja a 2013 utáni hosszú távú pénzügyi perspektívát. Annak megvitatása hosszabb tárgyalásokat igényel és nem is előrelátható, hogy 2012-13-ban a körülmények mekkora pénzügyi mozgásteret engednek majd az EU számára.

András Gyürk (PPE), írásban. – (HU) A márciusi tanácsülés záródokumentuma – nagyon helyesen – külön kitér az éghajlatváltozás kérdésére. Ez azért is üdvözlendő, mert a koppenhágai csúcstalálkozó kudarcá rendkívül bizonytalan helyzetet teremtett a klímapolitikában. A rugalmassági mechanizmusok, így mindenekelőtt a kvóta-kereskedelmi rendszerek valószínűleg a jövőben is fontos eszközei lesznek az uniós klímavédelmi törekvéseknek. Működésük azonban ma még ellentmondásos. Tavaly például nagy összegű adócsalásra került sor Nagy-Britanniában egy kvóta adás-vétel során. Nemrégiben pedig a magyar kormány által értékesített kvótákról derült ki, hogy szabálytalanul kerültek vissza az uniós emisszió kereskedelmi rendszerbe. A kibocsátási jogokat offshore háttérű cégek közvetítése mellett gyakorlatilag kétszer szerették volna felhasználni. Ez csak két példa arra, hogy a kibocsátási jogok rendszere nem működik zökkenőmentesen. A visszaélések különösen azokat a szereplőket hozzák hátrányos helyzetbe, akik valódi erőfeszítéseket tesznek a környezeti károk mérséklésére. A rossz példákban okulva mihamarabb fel kell számolni a kvóta kereskedelmi rendszerben rejlő jogi kiskapukat. Az Európai Bizottságnak fel kell lépnie az ellen, hogy az

engedélyeket valós teljesítés nélkül, rosszhiszeműen, illetve nem rendeltetésüknek megfelelően használják fel. Emellett meg kell teremteni a teljes körű jogi összhangot a nemzetközi és az uniós éghajlatvédelmi szabályozások között. Mindezek érdekében célszerű megerősíteni az uniós felügyeleti eljárásokat is. A hatékony klímavédelmi szabályozáshoz továbbra is szükség van a rugalmassági mechanizmusokra. A rugalmasság azonban nem jelenthet kiszámíthatatlanságot és nem teremthet lehetőséget a visszaélésekre.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) Az Európai Tanács 2010. március 25–26-i ülésének következtetései egyértelműen tükrözik a tagállamok 2020-ig előttünk álló időszakra vonatkozó legfőbb céljait. Felfigyeltem a kutatás és a fejlesztés, valamint a gáz kibocsátás csökkentésének területén megvalósítandó befektetések ösztönzésére irányuló célok következetes megfogalmazására, amit számokkal és kötelezettségek vállalásával is alátámasztottak. Nyilvánvaló, hogy a politikai akarat feltétlenül szükséges ahhoz, hogy e célkitűzésekből tényleges eredményeket hozó konkrét politikai tervek születhessenek. Ezt szem előtt tartva kell megtennünk most minden tőlünk telhetőt. Másrészt helytelenítem, hogy elhalasztották az iskolai lemorzsolódások csökkentésére és az egyetemeken végzettség számának növelésére, valamint a társadalmi kirekesztés csökkentésére irányuló célok egyszerű meghatározását, már csak azért is, mert Európában kimondottan a 2010-es évet jelöltük ki e problémák megoldására. Még akkor is, ha a döntéshozatal számos tényező miatt továbbra is lassú, a megvalósítás során nagyobb hatékonyságot kell elérnünk, hogy az új stratégia sikerrel járjon, és ne jusson a lisszaboni stratégia sorsára.

Krzysztof Lisek (PPE), írásban. – (PL) Az Európában jelenleg megfigyelhető folyamatok – például az őshonos lakosság demográfiai csökkenése és a gazdasági válság – figyelembevételével teljes mértékben támogatok egy alaposan átgondolt stratégiai cselekvési tervet. Az Európa 2020 stratégiának lehetővé kell tennie számunkra, hogy hatékonyan felvegyük a küzdelmet az említett hátrányos jelenségek hatásai ellen, és a globális verseny közepette fel tudjuk készíteni kontinensünket a következő évtized kihívásaira. Számítok arra, hogy a tagállamok lakosságának körében megfelelő népszerűsítő kampányra fog sor kerülni, így segítve polgárainkat abban, hogy élve a Lisszaboni Szerződés által rájuk ruházott hatalommal a helyi, alacsonyabb szinteken és kisebb helyi közösségekben befolyásolhassák a stratégiát, először a tervezés, majd a megvalósítás folyamatában is. Egyetértek azzal, hogy a stratégiai prioritásokat – fenntartható növekedés, tudásalapú és innovatív gazdaság, a polgárok képzésébe történő befektetések, a szegénység és gazdasági megosztottság nélküli társadalom kiépítése – megfelelő módon határozták meg. Ezenkívül úgy gondolom, hogy ezután sürgősen létre kell hozni azokat a mechanizmusokat, amelyek által sor kerül a prioritások gyakorlati megvalósítására, és létre kell hozni az erre vonatkozó menetrendet is. Pozitív és széles körű együttműködésre számítok ezen a területen. Szeretném hangsúlyozni, hogy az Európa 2020 stratégiának figyelembe kell vennie a különböző régiók fejlettségében és potenciáljában meglévő óriási különbségeket. Ha megfeledekezünk arról, hogy a körülményekhez igazodva kell alkalmaznunk a menetrendet, és hogy az EU különböző részeinek egyedi jellegét figyelembe véve kell megtalálni a stratégiai célok megvalósításához szükséges eszközöket, attól tartok, hogy az erőfeszítéseink nem fogják elérni a kívánt eredményeket.

Marian-Jean Marinescu (PPE), írásban. – (RO) Üdvözlöm az Európai Tanács ülésének eredményeit, különösen azt, hogy a Nemzetközi Valutaalappal együttműködve fontos döntés született Görögország megsegítéséről. Fontos lépést tettünk az európai szolidaritás megerősítése felé. Az euróövezetben nem Görögország az egyetlen állam, amely pénzügyi gondokkal küszködik. Közvetlen támogatás helyett sokkal inkább strukturális reformokra, a költségvetési források átcsoportosításával megvalósuló és fenntartható növekedést lehetővé tevő makrogazdasági stabilitás helyreállítására van szükség. Az Európai Uniónak új középtávú stratégiai jövőképre van szüksége a növekedés és a fejlődés terén, valamint arra is, hogy körültekintő módon gyűjtse össze és ossza szét a szükséges pénzügyi forrásokat. Két alapvető reformra van még szükség: a közös agrárpolitika és a kohéziós politika reformjára, mert ez a két költségvetési tétel rengeteg forrást von el. A foglalkoztatás növelése, a versenyképesség és a termelékenység fokozása, a kutatás és innováció területén megvalósítandó kimagaslóan hatékony befektetések tartoznak a visszaesés megállítására és a fenntartható növekedés beindítására irányuló a fő eszközök közé, és ezek az Európa 2020 stratégia fő célkitűzései.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), írásban. – (RO) Öröndetesnek tartom, hogy az Európai Tanács végleges következtetéseinek részletes szövege megemlíti, hogy a kohéziós politika és a közös agrárpolitika különösen fontos szerepet játszott az EU versenyképességének biztosításában. Különösen igaz ez a közös agrárpolitikára – a terület küszöbön álló reformja előtt most is heves viták folytak erről a fontossága miatt speciális témáról. Nem csak a több mint 12 millió európai gazdálkodóról van itt szó, hanem a fogyasztókról is, akik a közös agrárpolitika reformját követően olyan konkrét eredményeket várnak, amelyek egyrészt pozitív hatással lesznek az életkörülményeikre, az általuk elfogyasztott ételekre, másrészt pedig az európai mezőgazdaság és élelmiszeripar versenyképességére. Az Európai Unió köteles figyelembe venni azokat a várakozásokat, amelyeket polgárai az új közös agrárpolitikához fűznek.

Rovana Plumb (S&D), írásban. – (RO) Az Európa 2020 stratégiának a gazdasági és környezetvédelmi politikák fokozott koordinációján kell alapulnia, hogy ökológiailag hatékony gazdasági növekedés és nagyobb mértékű foglalkoztatás jöjjön létre. Csak úgy érhető el a zöld munkahelyeket létrehozó tiszta gazdaságba való átmenet, ha megváltozik a gyártás, a fogyasztás és a szállítás gyakorlata, és ez fogja magával vonni a költségvetési, magánforrásokból és az adófizetők pénzéből történő jelentős befektetéseket. Úgy gondolom, hogy a változásnak egy intelligens zöld folyamatot is magába kell foglalnia, aminek minden szinten – helyi, nemzeti és európai szinteken – elsőbbséget kell élveznie, ami hozzájárul minden polgár jólétének növekedéséhez, és az egyre inkább globalizált gazdasági környezetben ezáltal az Európai Unió vezető szereplővé válhat.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) Az Európai Tanács által elfogadott Európa 2020 stratégia számomra, szocialista képviselő számára, elfogadhatatlan. A szegénység elleni küzdelem stratégiai célját illetően nem tartalmaz világos megfogalmazást, és nem tartalmazza a célok megvalósításához szükséges intézkedéseket. A szegénység 80 millió embert, Európa lakosságának 20%-át érinti; 17%-uk jövedelme olyan alacsony, hogy az alapvető szükségleteiket sem fedezi. Ez nem csak gazdasági probléma, hanem az emberi jogok megsértése is. A szegénység az egészség elvesztésével, korlátozott oktatási lehetőségekkel, hajléktalansággal, diszkriminációval és társadalmi kirekesztéssel jár. Az Európai Bizottság 2008-ban közzétett egyik jelentése szerint minden ötödik (19%) lengyel a szegénységi küszöb alatt él, a gyerekeknek pedig 26%-a él szegénységben (az Unión belül ez az arány itt a legmagasabb).

A szegénység elleni küzdelemhez az EU politikájának szerves részét képező, hosszú távú stratégiára van szükségünk. A képviselőcsoportom javaslataival egyetértve az a véleményem, hogy a stratégiát a közös agrárpolitika reformjának kell támogatnia. Alapvetően fontos, hogy az élelmezésbiztonságot minden tekintetben biztosítsuk minden európai polgár számára (fizikai, gazdasági hozzáférés olyan élelmiszerekhez, amelyek magas egészségügyi és minőségi előírásoknak felelnek meg). Az Európa 2020 stratégia csak akkor válik értékes dokumentummá az európai polgárok szemében, ha az tartalmazza a szociális célokat is. Ebből kifolyólag kérem a Bizottságot és a Tanácsot, hogy: 1. alapvető és stratégiai célként határozza meg a szegénység elleni küzdelmet; 2. határozzon meg és pontosan számszerűsítsen konkrét célokat a szegénység visszaszorításában; 3. dolgozza ki és fogadja el (a júniusi csúcson) a szegénység konkrét mutatóit; 4. az egyes részleges célok megvalósításához is határozzon meg konkrét határidőket.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) Március 25-én és 26-án olyan kérdésekben születtek döntések az Európai Tanácsban, amelyek jelentős hatással lesznek sok ezer európai életére, különösen igaz ez az euró használó országok polgáira. Az euróövezet állam- és kormányfői még az egyre súlyosbodó gazdasági válság idején is egyetértésre jutottak a Görögországnak nyújtandó pénzügyi támogatás kérdésében. Ezek a tagállamok szolidaritást tanúsítottak Görögország iránt, és tanúságot tettek arról, hogy eltökéltek a valuta stabilitásának megerősítése mellett, és kétoldalú kölcsönmegállapodásokat kötöttek arra az esetre, ha az ország képtelen lenne megoldani problémáit saját államháztartási forrásból vagy egyéb módon (a Valutaalap beavatkozásával). Az új Európa 2020 stratégiának a következő 10 évben hasznosítania kell a korábbi lisszaboni stratégia tapasztalatait is, és különösen a foglalkoztatás előmozdítása terén kell konkrétan eredményeket produkálnia, a strukturális reformok további halogatása nélkül. A területi kohézióknak is lényegi szerepet kell kapnia a stratégiában, olyan egyéb kulcsfontosságú kérdések mellett, mint például a tudás és az innováció, a fenntartható gazdasági növekedés, valamint a társadalmi integráció melletti folyamatos elkötelezettség. Az Európai Unió már hivatalosan is támogatja a stratégiát, így most a tagállamoknak kell teljes elkötelezettséget vállalnia mellette.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) Örömmre szolgál, hogy az EU az Európai Tanács március 25–26-i ülésén most első alkalommal kötelezte el magát szilárdan amellett, hogy 2020-ig 20%-kal javítja az energiahatékonyságot, és hogy újjálag megerősítette azon kötelezettségvállalását, hogy a szennyező anyagok kibocsátását az 1990-es szinthez képest 20%-kal csökkenti. Az EU számára jelenleg a munkanélküliség drámai emelkedése jelenti a legnagyobb kihívást. A munkanélküliségi ráta februárban elérte a 10%-ot, immár 23 milliónál többen vannak munka nélkül, 2009 februárjához képest ez 3,1 millió fős növekedést jelent. A gazdasági válság egyaránt érintette a magán- és a közszférát, európai cégek ezreit számolták föl, munkavállalók milliói veszítették el állásukat. A munkavállalók és a vállalkozások számának csökkenése egyaránt jelentős hatást gyakorol az állami kiadásokra és az európai polgárok életminőségére. Mindazonáltal, az EU-nak ki kell jelölnie a fejlődéshez szükséges cselekvés irányát, és biztosítania kell a szükséges finanszírozást. Az Európai Uniónak befektetéseket kell végrehajtania az oktatással, a kutatással és egy olyan ambiciózus és fenntartható iparpolitikával kapcsolatban, amely által globális versenyképességét továbbra is megőrizheti. Az EU-nak az egészségügybe, a mezőgazdaságba, a szállításba és az

energiainfrastruktúrákba is be kell fektetnie. Felkérem a Bizottságot, hogy nyújtson be jogalkotási kezdeményezést, hogy európai alap jöhessen létre a közlekedési infrastruktúra fejlesztése céljából.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), írásban. – (PL) Hölgyeim és uraim! A legutóbbi európai csúcson kísérletet tettünk arra, hogy megpróbáljunk kidolgozni egy új stratégiát az euróövezet számára, és hogy kilábaljunk a gazdasági válságból. Az európai vezetők egyetértettek abban, hogy közös iránymutatások meghatározásával kell megerősíteni az európai gazdaságpolitikát, és hogy a gazdasági nehézségekkel szembenező tagállamoknak szüksége van egy korai előrejelző rendszerre. A világgazdasági válság következményei jó lehetőséget biztosítanak Európa számára, hogy megerősítse a belső integrációt és együttműködést. Most van itt az idő, hogy kihasználjuk az európai integráció vitathatatlan előnyeit, és egy új, magasabb szintre emeljük az európai folyamatokat. A csúcs optimizmust és biztatást jelentett a számunkra. Ennek ellenére érdemes odafigyelnünk, hogy az új európai gazdasági stratégia megalkotására irányuló kísérlet ne jusson a Lisszaboni Stratégia sorsára, ami eredetileg Európát a legdinamikusabb tudásalapú gazdaságává formálta volna át, de mégis látványos kudarcra végződött. Köszönöm.

Iuliu Winkler (PPE), írásban. – (HU) Fél év alatt az Európai Unió a reményteljes állapotból a szinte teljes széthúzásig jutott el. Fél évvel ezelőtt a Lisszaboni Szerződés életbe lépése optimizmust és reménységet sugallt. Fél év elteltével, a görögországi válság drámai helyzetbe hozta az Uniót. A veszjelzések szaporodnak, ennek ellenére mindenki kívár, habár közhelynek számít, hogy a nemzeti protekcionizmus elszabadulása végzetes eredményekkel járhat. Meggyőződésem, hogy a nehéz helyzetbe jutott tagállamoknak nem cinikus tanácsokra van szükségük. Görögország helyzete nem egyedülálló, az Uniónak hasonló sokkhatásokkal kell még szembenéznie. A megoldás az uniós szolidaritás növelésében rejlik, a hatékony koordinációban és az erős gazdasági kormányzás megvalósításában. Az Európai Néppárt képviselőjeként és olyan romániai magyar politikusként, aki a mandátumát a politikai szolidaritás kifejezéseként szerezte, hiszek abban, hogy a válságból csupán az északi és déli, nyugati és keleti tagállamok – mindannyiunk – szolidaritása vezethet ki.

Artur Zasada (PPE), írásban. – (PL) A görög gazdaság helyzete kétségtelenül sok indulatot hozott a felszínre. Katasztrofális állapotáért a világválság és az athéni kormány hanyagsága egyaránt felelőssé tehető. A jelentős reformok megvalósításának elodázása, valamint a túlzottan rendszertelen makrogazdasági adatok értelmezése miatt Görögország mostanra a csőd szélére került. Görögország még évekig fogja nyögni a mostani gazdasági összeomlás hatásait. Ezért tanulmányoztam nagy érdeklődéssel a Tanács által javasolt, Görögországnak nyújtandó támogatási formákat. Örömmre szolgál, hogy Görögország számíthat a segítségre, de ennek az államháztartás azonnali és radikális reformjához kell kötődnie. A görög válságra adott válaszuknak azt a világos üzenetet kell hordoznia a többi, hasonló problémákkal küzdő tagállam számára is, hogy komoly belső reformok útján kell kilábalniuk a válságból.

Zbigniew Ziobro (ECR), írásban. – (PL) Az Európai Tanács 2010. március 25–26-i ülésének következtetései között szerepel egy határozat, amely arra vonatkozik, hogy a tagállami gazdaságpolitikák koordinációját az Európai Unió működéséről szóló szerződés 121. cikkében létrehozott eszközök jobb kihasználásával szándékoznak fokozni.

A gazdasági válság – különösen kezdetben – számos olyan protekcionista gyakorlat megjelenését idézte elő, amelyek az EU versennyel kapcsolatos alapelveinek szempontjából igen gyakran kétségeket támasztottak.

Vajon a tagállamok gazdaságpolitikájának szorosabb összehangolása, és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 121. cikkében létrehozott eszközök jobb kihasználása megakadályozhatja a hasonló gyakorlatok megismétlődését a jövőben? Ha igen, milyen módon?

5. A következő ülések időpontjai: lásd a jegyzőkönyvet

6. Az ülészak megszakítása

(Az ülést 17.10-kor berekesztik)